

Jeseň

*Jeseň si nástožčivo dvere otvára
farebne zíza cez prah
zdvihnutým prstom
aby predstavila víziu zomierania
Naivná
zabudla na hviezdu
z Betlehema svietiacu
aj nad údolím tieňov smrti
Preto sa nebudem báť zlého!
...ale tvoje farby jeseň
sú mi požehnaním
z Božej milosti*

*Ján Kostelný
zo zbierky Rozbresky*

PRE SOBOTNÉ VEČERY

2.10.

Oslobodenie sa od zákona vedie k milosti aj križu zároveň

Gal 2,19-21

Lebo ja som skrze zákon umrel zákonu, aby som žil Bohu. Spolu s Kristom som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus. A nakoľko teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa. Nepohrdam milosťou Božou. Lebo ak je spravodlivosť zo zákona, tak Kristus nadarmo umrel.

Zápasil/a si už vo svojom živote s Bohom? Chcel/a si Ho presvedčiť, že tvoja vôľa je lepšia ako Jeho? Často sme presvedčení, že to vieme lepšie než On, a čo by bolo pre nás najlepšie riešenie! Toto vždy vedie ku konfliktu záujmov, k strate dôvery, úpadku viery a vzdoru voči Pánu Bohu!

Viem, o čom hovorím! Práve som prežila také obdobie. Keďže som bola rok nezamestnaná, podala som si žiadosť do školy na pozíciu špeciálny pedagóg v mieste môjho bydliska, kde to v júni vyzeralo pre mňa veľmi nádejne. Do konca augusta sa to však zmenilo, a miesto mňa prijali mladú ženu bez praxe, aby ušetrili peniaze. Bola som veľmi sklamaná, nechápala som to, veď to bolo predsa od Pána Boha, ktorý mi prisľúbil, že sa o mňa (aj teba) vždy postará. Hnevala som sa na Neho, veď ako budem vydávať svedectvo, že sa oslávil v tejto situácii? Tolko o ľudskom zmys-

laní. Och, aká som ešte telesná, kde je vo mne Kristus?!?

Prišla ponuka práce na menej kvalifikovanú prácu v škole, do ktorej musím dochádzať. Búrila som sa, aj keď ma mnohí presvedčali, že Pán Boh vie, čo robí! Áno, ľahko sa hovorí, ale ťažšie je zmieriť sa s Jeho vôľou, ak už máme nejaké tie vlastné plány, že?!?

Tak a teraz som v ťažkom boji, aby som Jeho vôľu naozaj prijala, a vykročila tam, kde ma On chce mať. Teoreticky viem, že my už nechodíme do práce, ale do služby. Je to tak, úplne s tým súhlasím, ale ťažšie je to prijať s láskou.

Vzdychnem si, och, koľko telesnosti je vo mne, v týchto situáciách sa to vždy ukáže. Áno, krásne je o tom teoreticky hovoriť, písať, ale keď príde praktická skúška, nie vždy sa nám to naozaj páči.

Týmto úprimným svedectvom vás chcem povzbudiť, drahí bratia a sestričky, že táto cesta, na ktorú sme vykročili s Pánom Ježišom, nie je vôbec ľahká, pretože sa bije s naším starým Adamom, ktorý sa veľmi rád presadzuje v rôznych podobách. Ale nemusíme zúfať, lebo Ten, Komu veríme, je silnejší a tak môžeme raz aj my spolu s Pavlom vyznať, že „**nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus, ktorý ma oslobodil...!**“

Modlitba: *Ďakujeme Ti, drahý Náš Otec nebeský, že nás s láskou vychovávaš! Odpusť nám, ak s Tebou zápasíme o presadenie vlastnej vôle, a tak míňame zbytočne cieľ našej služby. Prosíme Ťa, posilňuj nás Duchom Svätým, aby sme Ti boli tak oddaní a poslušní, ako bol*

Tvoj milovaný Syn. Pomáhaj nám každú deň premáhať telesného človeka, aby v nás naozaj mohol prebývať Pán Ježiš! Amen.

Rozhovor o tom, ako som pochopil Božiu vôľu vo svojom živote.

Modlime sa, aby v nás bol viac Pán Ježiš, a nie starý Adam.

Alica Pipperová

Prosme za školstvo. Aby učitelia boli príkladom života v Kristovi.

2.10.

Ak ochotne trpíme pre Krista, sme dedičmi kráľovstva Božieho

Rim 8,16-17

„A ten istý Duch spolu s naším duchom osvedčuje, že sme Božie deti. Ale ak sme deti, sme aj dedičia, a to dedičia Boží a spoludedičia Kristovi, ak s Ním trpíme, aby sme s Ním boli aj oslávení“ (Rim 8,16-17).

Keď som bola neveriaca, nebo som zaradovala do ríše rozprávok. A dnes? Teším sa naň. Tam má trón náš Najlepší Otecko. On si nás našiel, špinavých od hriechov, krvou Syna nás očistil a hriechy nám odpustil a adoptoval za Svoje deti. Čaká na nás v nebi a my budeme navždy s Ním. A to nebo Svojim deťom tak vyparádil, že: *„Ani oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani do srdca človeka nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí Ho milujú“* (1Kor 2,9). A to nebo tak zabezpečil, že: *„...nevojde doňho nič nečistého“* (Zj 21,27a). Predstavte si, milovaní, že v nebi nie sú vojny ani nenávisť, podlosť a hnev, ani zloba, ani nemoci! To ale bude paráda! Nádherný Boží a svätý pokoj, harmónia, láska, ra-

dosť nad radosti... a najmä náš milovaný Ježiš!

Bratia, sestry, ak nemáte istotu dedičstva nebeskej otčiny, ste na ceste do zahynutia. Okamžite volajte k Bohu SOS, pre krv Pána Ježiša, aby ste i vy patrili k deťom živého Boha. *„Hovorím vám, taká bude radosť v nebi nad jedným hriešnikom, ktorý činí pokánie, ako nad deväťdesiatdeväť spravodlivými, ktorí nepotrebujú pokánie“* (Lk 15,7).

„Vezmite svoj kríž a nasledujte Ma!“

Záchrana nás, hriešnikov, by bez utrpenia Božieho Syna na kríži za naše hriechy nebola. Preto naša viera nemôže byť ani pohodlná, ani svojvoľná. *„Kto chce prísť za Mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž a nasleduje Ma, lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí ho; ale kto by stratil život pre Mňa, nájde ho“* (Mt 16,24-26). Žiť s Bohom nie je jednoduché. Dotyky neba v добрote a láske Božej sú nám však natoľko vzácne, že *„všetko pokladáme za smet, aby sme Krista získali“* (Fil 3,8) a *„všetko môžeme v Kristovi, ktorý nás posilňuje“* (Fil 4,13). Postupne, tak ako duchovne rastieme, opúšťame všetko, čo prekáža požehnaniu: hodnoty sveta, ktoré sú nášmu Bohu ohavnosťou; nekalé praktiky; závislosti na drogách, ale i na všetkom, čo zavádzia krásnemu vzťahu s Pánom; vulgárne slová a dvojzmyselné reči; oplzlé vtipy i smilstvo; lenivosť, nečestnosť i klamstvá, ale i nemravné a násilné filmy, rockovú hudbu a všetko, čo nás dostáva z tej úzkej cesty s naším Ježišom na vedľajšiu koľaj. Stávame sa svetú divnými a nežiaducimi i opovrhnutými, a predsa Bohom milovaní. Patríme k Božiemu ľudu, sme kňazi (1Pt 2,9). Nesmieťme byť ako svet. Naše kresťanstvo musí byť jasné v slovách, v skutkoch, v posto-

joch, vo vzťahoch... Preto dbajme o svätosť, lebo bez nej nikto neuvidí Pána.

„aby sa vo všetkom oslavoval Boh pre Ježiša Krista; On má slávu a moc na veky vekov. Amen“ (1Pt 4,11).

Rozhovor: Prečo je dobré zanechať formálne náboženstvo, mať odpustené hriechy a žiť v poslušnosti Bohu.

Svedectvo: Prosíme kresťanov, ktorí žijú živú vieru, aby hovorili o radoostiach z Boha, ale i o strastiach na ceste viery.

Podporujeme sa: Silnejší vo viere v trpezlivosti povzbudzujeme slabších.

Modlitba: *Drahý Pane náš, Ty si opustil slávu neba kvôli nám, hriešnikom a vybojoval nebo v nesmiernej bolesti. Nech na toto pamätáme, aby sme v radosi i v nádeji niesli svoj kríž a v láske i v utrpení Ťa nasledovali.*

Danka Zubčáková

Prosme za misionárov medzi deťmi. Nech od malička ľudia zažívajú Božiu lásku a nech ich sprevádza celý život.

16.10.

Utrpenia a potešenie sa množia spolu

2K 1,5-6

Veď ako sa množia naše utrpenia pre Krista, tak sa rozmnožuje aj naše potešenie skrze Krista; či sme totiž súžení (súžení sme) na vaše potešenie a spasenie, či sa nám dostáva útechy, (aj to) je na vaše potešenie, ktoré pôsobí, že trpezlivo znášate tie isté utrpenia, aké aj my znášame (2K 1,5-6).

Koľkokrát si kresťania, ktorí sú pre svoju vieru prenasledovaní, položia otázku: *prečo?* Prečo sú prenasledovaní, keď sa snažia niesť evanjelium, keď sa snažia

milovať ľudí, keď sa snažia do tmy ľudských duší prinášať svetlo. Keď majú kľúče od všetkého, čím sú ľudia vo svete spútaní – resp. poznajú osobne Toho, kto tie kľúče má a chce ich ľuďom dať.

Miesto toho, aby boli vítaní s otvorenou náručou, sa ich snažia umlčať. Miesto toho, aby boli vážení, sú tupení a opovrhovaní. Pri takomto premýšľaní nezabúdajme na fakt, že presne toto sa dialo s Božím Synom Pánom Ježišom Kristom. ON, Svetlo sveta, Soľ zeme, bol tupený prenasledovaný, opovrhnutý.

Sám to vyznal veľmi jasne: **„Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa skôr nenávidel ako vás. Keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho; ale že nie ste zo sveta, lež Ja som si vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí. Rozpomeňte sa na slovo, ktoré som vám hovoril: Nie je sluha väčší ako jeho pán. Keď prenasledovali Mňa, budú prenasledovať aj vás; keď striehli na moje slovo, striehnuť budú aj na vaše“** (J 15,18-20).

A tiež pamätajme, že tento svet je v moci zlého a práve pri nesení evanjelia robí všetko preto, aby veriacich zastavil alebo aspoň spomalil. Používa na to hlavne zlobu a hriech ľudského srdca a klamstvá, ktorými je naplnená a spútaná ľudská myseľ:

„Súd je v tom, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia milovali väčšmi tmu než svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Veď každý, kto robí zle, nenávidí svetlo a nejde na svetlo, aby jeho skutky nevyšli najačo“ (J 3,19-20).

Sám Pán a Spasiteľ si týmto všetkým prešiel a preto Mu môžeme dokonale dôverovať, keď sa nám cez Svoje Slovo, či akýmkoľvek iným spôsobom prihovára.

Je tu ešte jedna podstatná vec: **„Hoci bol Synom, tým, že trpel, naučil sa po-**

slušnosti“ (Žid 5,8). Práve utrpením a zápasmi, ktorým čelíme a ktorými prechádzame, sa učíme dôvere a poslušnosti. Je to taviaci kotol, kde sa prepaľuje náš charakter. A práve preto, že týmto prechádzame aj my a keď vytrváme a vydržíme, môžeme byť tak potrebným svedectvom pre tento svet. Pretože v ťažkých chvíľach života neprepadáme závislostiam, depreziám a beznádeji – ako svet okolo nás, ktorý nemá nádej a nemá zmysel. Práve vtedy Božie svetlo v nás žiari o to jasnejšie. Vtedy mám silu a milosť potešovať slabých, skúšaných či nevládných.

Vytrvajte, aby nás vychoval na Božiu slávu.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že nenechávaš naše utrpenie bez povšimnutia, ale s ním dávaš aj potešenie. Ďakujeme, že Ťa môžeme takto lepšie spoznávať. Odpusť, keď sa chceme vyhnúť utrpeniam a veď nás Tvojím Duchom po Tvojich cestách. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh potešil v kritickej situácii.

Rozhovor: Sme ochotní trpieť pre Krista? Prečo?

Podporujeme sa: Ak sme zažili Božie potešenie, odovzdávajme ho iným.

Prosme za misionárov v zahraničí – v krajinách, kde existuje prenasledovanie.

23.10.

Ak s Kristom umierame, s Ním aj ožívame

2Tim 2,11-14

„Verná je to reč: Ak sme s Ním umreli, s Ním budeme aj žiť; ak s Ním znášame

utrpenie, s Ním budeme aj kralovať; ak (Ho) zaprieme, aj On zaprie nás. Ak sa Mu spreneverujeme, On zostáva verný, lebo seba samého nemôže zaprieť. Toto pripomínaj (ľuďom) a zaväzuj ich pred Bohom, aby sa nepúšťali do slovných hádok; nie je to na nič užitočné, ale je to na skazu poslucháčom“ (2Tim 2,11-14).

Už v začiatkoch kresťanstva vznikali spory a hádky o tom, čo je jeho podstatou, čo máme v Kristovi, o čom je vlastne život. Ukázalo sa, že je to nesmierne bohatstvo myšlienok, pričom podstata je jednoduchá. Pisateľ tohto textu zdôrazňuje práve túto jednoduchosť.

Pre naše uvažovanie uvediem aspoň pár podnetov – pre naznačenie šírky a hĺbky témy:

Apoštol Pavel napísal v 1Kor 15,3: *Odovzdal som vám totiž predovšetkým, čo som aj sám prijal, že Kristus umrel pre naše hriechy podľa Písem a bol pochovaný a v tretí deň bol vzkriesený podľa Písem...*

V 6. kapitole 3-6: *Či neviete, že ktoríkoľvek boli sme pokrstení v Krista Ježiša, v Jeho smrť sme boli pokrstení? Krstom sme teda spolu s Ním boli pochovaní do smrti, aby tak, ako bol Kristus vzkriesený slávnou mocou Otcovou, aj my sme chodili v novote života. Keď sme sa stali jedno s Ním podobnosťou Jeho smrti, práve tak jedno s Ním budeme aj podobnosťou vzkriesenia vediať, že náš starý človek spolu s Ním bol ukrižovaný, aby bolo zničené hriešne telo a my sme neboli viac otrokmi...*

Peter na začiatku 1. listu 1,3: *Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás zo svojho veľkého milosrdenstva vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej.*

Ježiš hovorí v Jánovom evanjeliu (15,5): **Ja som vínný kmeň a vy ste rastoľsti. Kto zostáva vo Mne a Ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo Mňa nič nemôžete činiť...** a u Lukáša (24,45-47): **Vtedy im otvoril rozum, aby pochopili Písma. Riekol im: Tak je napísané, že Kristus musel trpieť a na tretí deň vstať z mŕtvych a že sa musí kázať v Jeho mene pokánie na odpustenie hriechov všetkým národom, počnúc od Jeruzalema.**

V predreformačnej cirkvi bola o význame Krista rozsiahla téma v troch okruhoch:

Jednalo sa o:

1. zástupné zadostučinenie
2. Kristovo víťazstvo nad všetkými nepriateľmi človeka
3. Kristova smrť je inšpiratívnym príkladom pre človeka.

Napr. Anselm v knihe *Cur Deus Homo* (*Prečo sa Boh stal človekom*) rozvíja myšlienku zástupného zadostučinenia. Boh mal len dve možnosti: buď človeka potrestať, ale tým by ho zničil a tak zničil celé dielo stvorenia, alebo nájsť niekoho hodnotnejšieho, ako váha všetkých hriechov Boho-človeka, aby zaplatil za človeka. Tak vznikla idea zástupného zadostučinenia... Luther sa rozhodol pre prvú možnosť, to znamená pre trest. Na Anselmovu námietku, že to by znamenalo zničenie človeka odpovedal: Správne! Presne o to išlo! O smrť a vzkriesenie nového stvorenia. A tu sme už pri tej jednoduchosti, pri smrti a vzkriesení!

Človek je v podstate nepolepšiteľný, nie je schopný polepšenia, zmeny. Dokonca aj tých pár výnimiek je sporných. O tom je celá Stará zmluva. List Židom o tom hovorí: 1,1: **Mnohokrát rozličným**

spôsobom hovoril Boh k ľuďom, naposledy prehovoril vo Svojom Synovi.

Ale napriek tomu je v myslení aj kresťanstva silno zakorenená myšlienka možnosti polepšenia: *Budeš dobrý, dostaneš odmenu; budeš zlý, dostaneš trest – pôjdeš do neba, alebo do pekla.* Náš text nám ukazuje, že tak to bolo stále, že vznikali ďalšie spory a hádky, kresťanstvo sa delilo a trieštilo práve na tejto téme – zákon a evanjeliu, milosť a lacná milosť, človek má hľadať Boha, alebo Boh hľadá človeka, človek sa má snažiť ísť hore, do neba, alebo Boh zostúpil na zem, živá a mŕtva viera atď. Tak sa mi zdá, že táto idea je hlboko zakorenená aj v našej cirkvi – chceme polepšovať, nie umierať a povstávať k novote života. Polepším sa, ale zostanem sám sebou...

Veľký spor je stále o spôsobe umierania s Kristom – kedy a ako? Luther a s ním mnohí povedali, že sa to deje pri krste. Aj v tom však boli a sú spory – či krstiť aj malé deti, alebo len dospelých, či sa človek má rozhodnúť, alebo môžu rozhodnúť rodičia? Luther odpovedal v Malom katechizme odpoveďou na otázku: *Čo znamená takéto krstienie vodou: Znamená, že starý Adam (t.j. hriešny človek) má byť v nás každodenným pokáňím a ľútosťou so všetkými hriechmi topený a mŕtvený a každý deň má v nás povstávať nový človek....* Povedal, že krst nie je jednorazová záležitosť, ale celoživotný proces a potom je to vlastne jedno – či krstíme deti (podľa Mt 28,19), alebo dospelých (podľa Mk 16,16). Keďže aj viera je celoživotný proces, v ktorom sme úplne závislí na Kristovi a nie na nás. Aj viera je dar.

Je to naozaj len pár podnetov a na uvažovanie, aby sme videli, čo všetko naznačuje pisateľ nášho textu. Dôležitý

a potešujúci je napokon 13. verš o tom, že aj keď my zlyhávame, ON – Kristus zostáva verný. Čo nás nevedie k ľahkomyselnosti, ale k pokániu.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že nás ponáraš do Tvojho Syna, aby v nás umrelo naše zlé ja. Odpusť, že sa príliš bránime. Daj nám precítiť Tvoje dobro, aby sme boli ochotnejší vzdať sa seba a nechať žiť Krista v našom vnútri. Amen.*

Svedectvo: Ako vnímam vládu Ježiša, ktorý ma vedie?

Rozhovor: Ako je to s nami? Každodenne topíme starého Adama a povstávame v Kristovi?

Podporujme sa v pokáaní.

Prosme za cirkev. Aby bola miestom, kde sa umŕtvujú naše egá a Ježiš má právo vládnuť.

30.10.

Spravodlivosť z viery, nie zo zákona, moc vzkriesenia aj účasť na utrpeniach

F 3,8-11

A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, svojho Pána, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smeti, aby som Krista získal, a aby som aj sám bol v Ňom ako taký, ktorý nemá vlastnej spravodlivosti zo zákona, ale z viery v Krista, teda spravodlivosť z Boha, (založení) na viere, aby som poznal Jeho, aj moc Jeho vzkriesenia, mal účasť v Jeho utrpeniach, bol Mu podobný v smrti – aby som nejako dosiahol aj vzkriesenie z mŕtvych (F 3,8-11).

Niektoré veci, ktoré si v sebe nesieme, musia byť vyriešené skôr, ako sa bude-

me môcť pohnúť dopredu. Každá skúsenosť, ktorú sme od narodenia až po dnes urobili, sa podieľala na formovaní toho, kým sme. Všetko, čo sme prežili, dobré aj zlé, zásadne ovplyvňuje to, ako budeme jednať a reagovať po celý zvyšok svojho života.. Pavel napísal, že **„zabúda na to, čo je za ním, ale uprene hľadá k tomu, čo je pred ním.“**

Na čo mal už taký Pavol zabudnúť? Na veľa vecí. Bol osobne pri tom, ako sfanatizovaní farizeji ukameňovali prvého kresťanského mučeníka Štefana, kým on to sledoval a schvaľoval. Skôr, ako sa na ceste do Damasku stretol s Kristom, bežne zatváral kresťanov, prenasledoval ich a posielal na smrť. Pokiaľ by Pavol svoju minulosť neprekonal, nikdy by ne napísal najmenej polovicu Novej zmluvy a nepomohol by založiť cirkev, ktorá tu existuje 2000 rokov.

Bol Pavol dokonalý? Ani náhodou! Preto povedal: **„Niežeby som už dosiahol, alebo bol už dokonalý, ale snažím sa, či ozaj uchvátim, pretože ma Ježiš Kristus uchvátil. Bratia, ja si nemyslím, že som už uchvátil. Ale jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a snažím sa o to, čo je pred mnou; cieľ mám vždy pred očami a bežím za odmenou nebeského povolania Božieho v Kristovi Ježišovi.“**

Jediné miesto, v ktorom môže žiť minulosť, sú tvoje spomienky. A jediná moc, ktorú nad tebou môže mať, je tá, ktorú jej dáš. Preto dnešné slovo pre teba je: začni sa dívať dopredu.

Pavol sa cíti ako bežec pri pretekoch, ktorý, aby neminul cieľ, vynakladá všetku svoju silu a ponáhľa sa – s maximálnym sústredením na fakt, že Kristus má pre jeho život cenu:

1. Pavlovu úplnú jednotu s Kristom: „Ale čo mi bolo ziskom, uznal som pre Krista za stratu. A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, svojho Pána, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smetí, aby som Krista získal“ (F 3,7-8).

2. Konečné spasenie a zmŕtvychvstanie: „aby som nejako dosiahol aj vzkriesenie z mŕtvych“ (F 3,11).

Toto bol motív Pavlovho života. Sčasti uvidel Božiu slávu „že uchvátený bol do raja a počul nevysloviteľné reči, ktoré človek nesmie ani vysloviť“ (2Kor 12,4) a rozhodol s, že celý svoj život by mal podľa Božej milosti sústrediť okolo rozhodnutia ponáhľať sa a jedného dňa prísť do neba a uvidieť Krista tvárou v tvár. A ak máme na tejto ceste domov prejsť aj súžením a utrpením, tak nech. Veď vieme, prečo žijeme a to všetko za to stojí. Preto Pavol vie, prečo napísal: „Lebo vám sa dostalo milosti pre Krista, aby ste nielen verili v Neho, ale aj trpeli pre Neho. Veď je to pre vás ten istý boj, ktorý ste videli pri mne a o ktorom teraz počúvate“ (F 1,29-30).

Je pravda, že v našich životoch môžu byť veci, ktoré ešte z minulosti nemáme doriešené, sú nevypovedané a blokujú nás. V tom je potrebné sa vo veľkej pokore obrátiť na Božiu pomoc a na Bibliu. V takomto prípade je to často hlavne o vyznaní a priznaní si zlyhania, hriechu, zranenia či bolesti. Je to o zmierení sa s Bohom a s ľuďmi.

Aby sa vo všetkom oslávil Pán Ježiš Kristus.

Stanislav Kocka

Modlitba: Ďakujeme, Bože, že sa nepozeráš na našu minulosť, ale na budú-

nosť, ktorú nám dokážeš dať. Odpusť, že my sa príliš držíme toho starého. Motivuj nás Tvojím Duchom, aby sme boli ochotní podstúpiť zmenu, ktorú riadiš Ty. Amen.

Svedectvo: Ako ma Boh povolal napriek zlej minulosti.

Rozhovor: Ako prežívame zlyhania? Ako pritom pomáha Boh, keď sa otvárame?

Podporujme sa v liečení našich starých hriechov. Rozprávajme sa o nich a o Božom odpustení spojenom so zmeňou.

Prosme za cirkev, aby bola miestom, kde sa trpezlivo, dôsledne a dlhodobo riešia problémy ducha.

6.11.

Nádej Evanjelia aj radosť v utrpeniach

Kol 1,21-24

Aj vás, ktorí ste kedysi boli odcudzení a vo (svojich) zlých skutkoch ste zmýšľali nepriateľsky, teraz zmieril so sebou Jeho smrťou v ľudskom tele, aby vás postavil pred seba svätých, nepoškvrnených a bez úhony, ak totiž zotrúvate založení a pevní vo viere a neuchylujete sa od nádeje evanjelia, ktoré ste počuli, ktoré bolo zvestované každému stvorestvu pod nebom. Ja, Pavel, som sa stal jeho služobníkom. Teraz radujem sa vo svojich utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňujem, čo chýbuje zo súženia Kristovho pre Jeho telo, ktorým je Jeho cirkev (Kol 1,21-24).

To, čo spôsobuje vo svete nepokoj, čo ničí a rozbieja pokoj medzi ľuďmi, to, čo nás znepokojuje v dušu, čo spôsobuje

nepokoj v nás, to apoštol menuje v tomto texte dvoma pojmami: **odcudzení a nepriateľského zmýšľania**. Stručne, ale úplne presne. Toto nastalo vo svete a v ľudskej duši pri strome pokušenia v rajskej záhrade. Došlo k odcudzeniu medzi človekom a Bohom a tým zároveň medzi človekom a človekom. Boh už nie je človeku blízkym, už nie je pre neho Ten, ktorému dôveruje, ktorému verí, ktorého miluje. Boh sa stal pre človeka cudzincom, od ktorého nečaká nič dobré, ktorého sa obáva, ktorého nepozná a ani veľmi nechce spoznávať. A cudzincami sa stávajú ľudia navzájom, odcudzení jeden druhému. Každý hľadá a chráni už len svoje záujmy, už nedbá na toho druhého, naopak, v blížnom, v druhom človeku vidí príčiny svojho zlyhania a svojho nepokoja a nešťastia. Ba človek sám sa stáva na stvorenom svete cudzincom, poznačeným hriechom na čele, ako si to neskôr vypočuje Kain.

A z toho vyplýva to druhé, namiesto priateľstva (ktoré malo byť tým najlepším, čo Boh daroval človeku) zaplnilo myseľ človeka nepriateľské zmýšľanie. Boli ste „**odcudzení a nepriateľského zmýšľania**.“ Človek už neprijíma Boha a neprijíma druhého človeka.

Boh tieto dve hrozivé mocnosti v Ježišovi Kristovi premohol a odstránil. Zmieril nás so Sebou. Odstránil nepriateľstvo a obnovil lásku. Dokonca nás – cirkev – poveril službou zmierenia (2Kor 5,18-21). „**Už nie sme cudzinci, už sme domáci Boží. Zboril priehradný múr, ktorý nás rozdeľoval a oddeľoval**“ (Ef 2,14), z dvoch stvoril v Sebe jedného, nového človeka. Prijíma nás – hriešnych. Prijal nás – neprijateľných. Nás, ktorí sme boli nepriateľského zmýšľania. Tým úžasným činom na Golgote,

tým úžasným a zvláštnym konaním vytvoril nové stvorenie. Apoštol hovorí – dosť odvážne – že teraz sme pred Bohom **svätí, čistí, nepoškvrnení**. Sme schopní nového života, sme schopní nažívať v porozumení a láske, sme schopní konať dobré veci v moci Božej, v moci a z moci Kristovej. A to je naozaj dobrá novina, dobrá správa pre nás. Teraz vieme, čo znamená pre nás Ježiš Kristus.

Máme v duši pokoj a ten si nedáme vziať. Samozrejme, diabol nám ho vziať chce, urobí všetko preto, aby nás presvedčil, že sa musíme najprv nejako polepšiť, musíme nejako lepšie vyzebrať... Ale to je jeho klamstvo. Pavol nás ubezpečuje – Boh nás prijíma, Boh nás zmieril so Sebou. A teraz – v Jeho moci – žijeme nový život. Zmierme sa aj my s Ním. Nažívajme v Jeho moci, v Jeho láske, v Jeho pokoji.

Teraz radujem sa vo svojich utrpeniach pre vás a na vlastnom tele doplňujem, čo chýba zo súženia Kristovho pre Jeho telo, ktorým je Jeho cirkev.

Stano Kocka

Modlitba: Ďakujeme, Bože, že nás uzdravuješ z odcudzenia a nepriateľského zmýšľania. Odpusť, že niekedy nie sme dobrými pacientmi a tieto neduhy si držíme. Pracuj na nás naďalej. Amen.

Svedectvo: Ako zo mňa odišiel pocit odcudzenosti.

Rozhovor: Kde vnímame odcudzenosť a nepriateľské zmýšľanie? Boh ich chce odstrániť aj skrze nás. Ako Ho môžeme v tomto poslúchať?

Podporujeme sa v budovaní mieru a pocitu prijatia medzi sebou a potom aj voči iným.

Prosme za psychológov a podobné profesie, ktoré sa starajú o dušu.

13.11.

Zaprieť sám seba a stratiť život – cesta k životu večnému

Matúš 16,24-26

Vtedy riekol Ježiš učeníkom: Ak niekto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje Ma! Lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí ho; ale kto by stratil život pre Mňa, nájde ho. Veď čo osoží človeku, ak získa hoci celý svet, ale utrpí škodu na duši? Alebo čo človek dá ako protihodnotu na vykúpenie svojej duše? (Mt 16,24-26).

Počul/a si o tom, že každý veriaci musí byť bohatý, šťastný, zdravý, všetko sa mu má dariť atď...? A myslíš si, že to tak má byť? Nie, toto hlása náboženstvo prosperity, ktoré zavádza ľudí nesprávnym smerom.

Pravda je úplne iná. Hovorí nám o tom Božie Slovo, hovoril nám o tom Pán Ježiš:

Kto chce ísť za mnou musí zaprieť sám seba!

Nech si vezme svoj kríž a nasleduje ma!

Nech si nezachraňuje život, lebo ho stratí!

Budú vás hanobiť a prenasledovať, a vy sa máte z toho radovať! (Mt 5,11)

Mňa prenasledovali, budú aj vás, striehli na moje slová, budú aj na vaše! (Ján 15,20)

Budete trpieť pre Krista, ale sa z toho radujte! (1Pt 4,13)

Takže, ak máme ťažkosti vo svojich životoch, nie je to nič nezvyčajné. Vieme, že Pán Boh dopúšťa na nás rôzne skúšky, aby sme sa osvedčili. Nie všetky utrpenia sú dôsledkom hriechu, ako

to mnohí vysvetľujú. Kto pozná Božiu myseľ, aby sa vedel k tomu vyjadriť?!? Áno, máme žiť bezhriешný kresťanský život. Máme chodiť podľa Ducha a posväcovať sa. Nie je to vždy ľahké, ale musíme dôverovať Tomu, ktorý nás vykúpil a navrátil k Otcovi. To, že máme prijať aj Jeho kríž, a vzdať sa svojho Ja, je pre nás dosť ťažké, lebo starý človek sa domáha svojich práv. Ale keď pochopíme, že najväčší nepriateľ je v nás, teda telesný Adam, všetko lepšie zvládneme. Naša ľudská prirodzenosť lipne na svojich žiadostiach, a tým nás často vedie k prekročeniu hranice úzkej cesty. Preto je veľmi dôležité, aby sme počúvali hlas nášho Pastiera, milovali Jeho slová a boli bdelí. A ak si budeme chcieť zachovať svoj starý život, stratíme nový. Dajme si pozor, ako obcujeme. Obcujme, ako múdri, a nie ako pochabí. Máme pomoc u nášho Pána, ktorý bdie nad nami, len Mu budme poslušní!

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, ďakujeme, že Ti patríme a že Ti môžeme dôverovať v každej chvíli nášho života! Ty vieš, že to nie je pre nás také ľahké, ak doliehajú na nás rôzne trápenia a skúšky. Sme len prach, tak prosíme, neskúšaj nás nad naše sily, ale vždy daj vyslobodenie z každej situácie. Zvlášť Ťa prosím za tých, ktorí veľmi trpia z rôznych dôvodov a strácajú už nielen sily, ale aj nádej. Skloň sa k nim, drahý Pane Ježišu a dokáž Svoju moc pri nich! Ďakujem. Amen.*

Rozhovor o tom, čo pre mňa znamená stratiť svoj život a získať večný život.

Prosme za každého, ktorý nesie ťažký kríž, aby našiel posilnenie v pravom Záchrancovi – Pánovi Ježišovi Kristovi.

Alica Pipperová

20.11.

Volá Ježiš ovce stratené...

Matúš 11,28-29

Raz sa mi sníval nádherný sen: Ulice v mojom sne boli ovešané plagátmi o Ježišovi: *Milujeme Ťa, Ježiš! Buď oslávený Ježiš!* Po uliciach chodili šťastní ľudia, objímali sa, Bohu ďakovali... Precitla som rýchlo. Realita je iná: Dnes už o Ježiša veľký záujem nie je. Stal sa nemoderným. Náboženstvo, tomu sú ešte viacerí prístupní, ono totiž veľmi nezaťažuje. Fakt, že Boha osobne nepoznajú, ich netrápi. Satan ich myseľ ponoril do tmy.

„Poďte ku Mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení. Ja vám dám odpočinutie. Vezmite na seba Moje jarmo a učte sa odo Mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci a nájdete odpočinutie duše“ (Mt 11,28-29).

Nepredstaviteľne nádherné slová: Mocný a slávny Boh celého vesmíru, až takto veľmi miluje nás – hriechom zohavených ľudí. Volá už vyše 2000 rokov a ponúka Seba ako jediné miesto skutočného odpočinku pre naše ubolené duše.

Spevák Jirko Zmožek sa dostal do víru nepokoja. Svet stratil pre neho zmysel. V zúfalstve volal: *Bože, ak si, daj sa mi poznať.* A raz sa stalo, že Boh ho nečakane objal, a tá prítomnosť Božia vyvolala v ňom hlbokú ľútosť nad hriechmi a dostalo sa mu odpustenia. Odvtedy patrí Bohu a denne túži dychtivo po odpočinku v Ježišovom objatí. Opustil svetskú slávu a tvorí i spieva len na slávu Božiu. A spieva i túto krásnu pieseň: *Volá Ježiš ovce stratené...* To my všetci sme tie stratené ovce, pokiaľ si nás Pán Ježiš neprivedie do Božieho košiara.

J. Zmožek a všetci tí, ktorí sa napili z lásky Božej, už nemôžu inak, Ježiš sa im stal všetkým. Ako radi prijímajú nielen dobré veci, ale i jarmo Kristovo, i kríž. *„Rád pôjdem cestou tou, tou cestou trnia predom mnou, veď sám Ty si kráčaš ňou. Ty sám si niesol batoh vín...“* Ale oni nielen spievajú túto pieseň, ale oni jej obsah i denne žijú. S vďačným srdcom umierajú pre meno Ježiš, dávajú sa týrať, ponížovať, prídu o prácu, o postavenie... Odmenou je im slasťný odpočinok v Ježišovom objatí, aj nevídaný **pokoj, ktorý prevyšuje každý rozum** (Čítajme aj Rim 5,1; Fil 4,6-7).

Sú posledné časy. Satan si pripravuje svoju vládu cez antikrista. Sedem rokov bude táto zem pustošená tak ako v žiadnej dobe. Prv však, ako nastane krutá doba, si Ježiš vezme zo zeme Svoju nevestu, tých, ktorí sú Jeho. A z Golgoty zaznieva stále volanie: *Podďte ku Mne, pite z prameňa živej vody! Podďte ku Mne, márne sedíte v laviciach kostolov, márne slúžite, ak nie ste Moji, ak nemáte odpustené hriechy, zahyniete v nich.*

Bratia, sestry! Či nevnímame zdvihnuté Božie prsty cez chaos a zlo okolo nás, cez tornáda, povodne,...?! Nevahajme už ani sekundu, čas milosti môže každú chvíľu skončiť!

„Lebo z Neho a skrze Neho a pre Neho je všetko. Jemu sláva naveky. Amen“ (Rim 11,36).

Rozhovor: O živej viere, o tom, prečo náboženstvu treba povedať „nie“ a volaniu Ježiša „áno“.

Svedectvo: Svedkovia viery nech svedčia o svojich prekrásnych a bohatých skúsenostiach s Ježišom.

Podporujeme sa: V odvahe opustiť zažívané zvyky a vykročiť ako Abrahám do zaslúbenej zeme, v ktorej vládne Pán Ježiš.

Modlitba: *Pane Ježišu, vyslobod' mysle zatemnené satanom, zasvieť Svetlom do ich sŕdc, aby mnohí odpovedali na Tvoje volanie túžbou po odpočinku v Tvojich ranách, aby boli navždy Tvoji. Ďakujeme, že Tvoj hlas ešte stále volá stratených. Sláva Tebe, Pane. Amen.*

Danka Zubčáková

Prosme za ľudí, čo vymýšľajú a šíria nepravdy, aby zvierli pokiaľ možno aj vyvolených. Aby sa obrátili k pravde a aby vyvolení obstáli.

27.11.

Sme ukrižovaní svetu?

Galatským 6,14-15

Ale, Bože, chráň, aby som sa aj ja vychvaloval, ak len nie krížom nášho Pána Ježiša Krista, ktorým je mi svet ukrižovaný a ja svetu. Lebo ani na obriezke ani na neobriezke nezáleží, ale na novom stvorení (G 6,14-15).

Apoštol Pavol sa rozhodol urobiť radikálnu vec, ktorá je v očiach sveta bláznovstvom a rúhaním pre jeho hodnoty. On, ktorý bol vo svete niekto, mal postavenie a moc, ako sám hovorí (Fil 3,4-6), sa rozhodol, že svoj život vystavia na úplne iných, nových hodnotách: „*Ale čo mi bolo ziskom, uznal som pre Krista za stratu. A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, svojho Pána, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smeti, aby som Krista získal,... aby som poznal Jeho, aj moc Jeho vzkriesenia, mal účasť v Jeho utrpeniach, bol Mu podobný v smrti – aby som nejako dosiahol aj vzkriesenie z mŕtvych*“ (Fil 3,7-11). Vedel, že keď sa vybral touto cestou, že sa automaticky stáva nepriateľom tohto sveta,

ktorého „*bohom*“ je diabol a že s takýmto postojom prichádza utrpenie a prenasledovanie. Ale práve preto, že poznal Pána Ježiša, že s Ním mal osobnú skúsenosť a zjavenie, tak vedel, že pre meno Pána Ježiša stojí čokoľvek vytrpieť, že život je oveľa viac, ako len obyčajný telesný materializmus a naturalizmus, ktoré sú diabolské výmysly a lži. Vedel, že ide o večnosť, ktorú si tu na zemi vyhráme alebo prehráme svojim postojom voči Pánovi Ježišovi Kristovi. Preto mal odvahu viery povedať: „*Ale, Bože, chráň, aby som sa aj ja vychvaloval, ak len nie krížom nášho Pána Ježiša Krista, ktorým je mi svet ukrižovaný a ja svetu.*“ Pri pohľade na jeho život vidíme, že to neboli len silné slová, ale že boli kryté životom, hodnotami a utrpením. Chcel mať a mal účasť na „*utrpeniach Kristových*“ v zmysle, že bol pre Neho, kvôli svojim bratom a sestrám a hlavne kvôli evanjeliu ochotný trpieť a priniesť akúkoľvek cenu. Ale to dokázal a robil to s radosťou len vďaka tomu, že Pavol naozaj „*umrel s Kristom*“ ako píše v liste do Kolos: „*Ak ste teda boli vzkriesení s Kristom, hľadajte to, čo je hore, kde Kristus sedí na pravici Božej. Myslite na to, čo je hore, a nie na to, čo je na zemi. Veď ste umreli, a váš život je skrytý s Kristom v Bohu*“ (3,1-3).

Križ Ježiša Krista od teraz predstavuje priehradu, ktorá oddeľuje svet od nás a nás od sveta. „Svet“ v tomto zmysle znamená všetko, čo je pre Boha nepriateľské.

Ak sme urobili križ stredom svojho života a cele sme sa vydali Pánovi Ježišovi Kristovi

Naše „*ukrižovanie spolu s Kristom*“ zahrňa ukrižovanie svetu. Na spásení a sláve Ježiša Krista sa nemôžeme podieľať, ak sa radikálne neobrátime

chrbtom ku všetkým pozemským radovánkam a rozkošiam, ktoré naše srdce odvracajú preč od Krista a Jeho blízkosti. Všetko z tohto sveta je poškodené a infikované hriechom. Musíme doslova „*umrieť s Kristom*“ a v každom rozhodovaní toho, čo budeme robiť, pozeráť, čítať, kam pôjdeme, čo si o iných myslíme vychádzať z toho, že pre mňa je „*svet ukrižovaný a ja som pre svet.*“ Toto nám bude Duch Svätý pripomínať a viesť nás ak budeme mať srdce poslušnosti a dôvery. Ale pochopí to len človek, ktorého život je „*skrytý s Kristom v Bohu.*“ Tu nemá miesto žiadna tradícia, náboženstvo ani formy. Toto je ten bod a miesto, kde sa odhaľuje, či je naša viera formálna, naučená, zdedená, alebo osobná, prežitá, plná moci a Ducha.

Veď predsa „*ani na obriezke ani na neobriezke nezáleží, ale na novom stvorení.*“

Takže si, drahý brat a sestra položme otázku, či je môj život pevne ukotvený v kríži Božieho Syna. Odpoveď je kľúčová! Moje hodnoty, túžby, sny a plány – pozerám sa na ne optikou kríža alebo sveta? Nech nás Duch svätý vedie v múdrosti a poslušnosti.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že Tvoje veci sú omnoho lepšie, než tie zo sveta. Odpusť, že sa niekedy chválim svetskými hodnotami a na Teba zabúdam. Prosím, pripomínaj sa mi a veď ma cestou kríža ku spaseniu. Amen.*

Rozhovor: Čím sa chválime? Autom, dovolenkou, peniazmi, vlastnými skutkami? Alebo Kristom?

Prosme za ekológiu. Aby ľudia neničili a neznečisťovali prírodu kvôli svojej zábave.

4.12.

Lotor na kríži – ukrižované vnútro

Lukáš 23,39-43

Keď pozeráme na lotra zvonku, vidíme len ruky – pribité ruky, ktoré nemôžu nič vykonať. Ale čo vnútro? Čo koná ono? Či lepšie povedané, čo sa deje s ním? Čo s ním koná Svätý Duch?

Prináša obrovskú zmenu. Na začiatku bolo rúhanie, na konci uznanie svojej viny a uznanie spravodlivosti Kristovej. Áno, na začiatku sa aj tento lotor Božiemu Synovi rúhal (Mt 27,44). Nečudujem sa mu. Kto visí pribitý na klincoch, dusí sa, zvíja v bolestiach, ten **prirodzene** nadáva, sťažuje sa, či preklína.

A zrazu prichádza zmena. To **prirodzené stráca vládu. Umiera sebeckto.** Namiesto neho nastupuje nadprirodzený Duch Svätý s Jeho nadprirodzenou láskou, pokojom, spravodlivosťou... skrátka svätosťou.

Prináša aj nový pohľad na svet. Už v strede nie je hmota, nie je časnosť. Kým prvý lotor prosí: „*Zachráň seba i nás*“ – aby ostal na zemi, tento druhý – znovuzrodený sa pýta do nebeského kráľovstva.

Áno, znovuzrodený. **Narodený znova, z hora, z Boha.** Preto chápe Božie veci. Túži po nich. Chce sa zbaviť hriechu. Starej prirodzenosti, ktorá podlieha zvädzaniu. Chce nový život v čistote. Pri Ježišovi.

Milosť, ktorá oživila jeho ducha, spôsobila, že jeho telesné túžby ostali ukrižované. Zomreli. Dali priestor tomu vyššiemu. Už netúžil zísť z kríža, ale vystúpiť na nebesia. Vieme, že **duch žiada proti telu a telo proti duchu** (Galatským 5,17), teda keď má naše **večné**

srdce získat úplnú milosť, naše pozemské túžby a žiadosti musia byť úplne ukrižované. Aj preto Duch Svätý inšpiroval Pavla napísať:

„Tí, čo prináležia Kristovi Ježišovi, ukrižovali si telo s vášňami a žiadosťami“ (Galatským 5,24).

Ako je to s nami? Aké máme hodnoty? K čomu nás ťahá vnútro? Keby sme umierali, pýtali by sme sa späť na zem, alebo do neba ku Ježišovi? Samozrejme, je dobré, pokiaľ chceme ostať, aby sme pokorne slúžili. Pokiaľ vieme, že nás niekto potrebuje a Pán Ježiš chce cez nás ešte niečo vykonať. Najlepšie nám to vysvetlí Písmo: **„Lebo mne žiť je: Kristus, a umrieť: zisk. Ale ak (ďalej) žiť v tele - znamená to pre mňa plodnú prácu, a neviem, čo si radšej voliť. Tiahne ma to z oboch strán: túžim už umrieť a byť s Kristom, a to by bolo iste omnoho lepšie, ale pre vás je potrebné, aby som zostal v tele“** (Filipským 1,21-24).

Máme rovnaký postoj? Rovnakú túžbu, ako apoštol? Ak áno, je to dobré. Ale ak si hovoríme niečo v zmysle: **„Pole som kúpil, musím ísť a obzrieť si ho... Päť párov volov som kúpil a idem ich vyskúšať... Oženil som sa, a preto nemôžem prísť“** (L 14,18-20), potom máme problém. Máme hriech. Čo s tým?

Vyznať ho Ježišovi a odovzdať sa do Jeho rúk, aby nás viedol po Jeho cestách. Aby v nás oživil ducha milosťou. A rovnakou milosťou nech ničí naše sebecko a pýchu. Nech sú ukrižované.

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že nás zachraňuješ napriek našej minulosti. Ďakujeme, že nám dávaš novú budúcnosť, ktorá už nie je našou, ale Tvojou. Prenikaj nás Tvojou láskou, Amen.*

Svedectvo: Ako ma zmenil Duch Svätý.

Rozhovor: Stáva sa nám, že vidíme, ako Boh koná cez nás lepšie veci, ako sme schopní vykonať sami zo seba?

Podporujme sa v duchovnom živote. Modlime sa jeden za druhého, hovorme svedectvá, aké je dobré prenechať život Kristovi.

Prosme za justíciu a políciu. Nech v nich Pán Ježiš robí poriadok Svojou láskou, pravdou a spravodlivosťou.

Peter Dubec

11.12.

Nežijem už ja – koľko žije kresťanov na svete?

Galatským 2,20

Koľko žije kresťanov na svete? Možno odpoviete: „Dve miliardy“. Možno spomeniete iné číslo. Ja si však myslím, že žiaden. Nula. Nikto. Tí, čo odmietajú Ježiša, kresťanmi nie sú. A tí, čo Ho prijímajú, **nežijú**, lebo Ježiša nechávajú žiť v nich.

Samozrejme, nie je to nejaká samovražda. Nie je to živorenie v pustovni. Nie je to útek na púšť...

Neodsudzujem kresťanov, ktorí sa rozhodli ísť na púšť, či do pustovni, aby sa vyhli pokušeniam a udržali si vieru. Oni poznajú svoje vnútro a vedia, čo potrebujú. Ja nie som ich sudcom. Poväčšine však musíme umierať svojmu sebecku vo vzťahoch. Hlavne v tých s nepriateľmi. Pán Ježiš v kázni na hore povedal, že **Božími deťmi sú tí, čo milujú nepriateľov** (Matúš 5,43-45). Čo sa za nich modlia a žehnajú im. To nedokáže žiaden človek. Žiadne dieťa ľudí. Až keď

zomrie sebe, aby v ňom mohol žiť Ježiš, ten sa chopí kormidla duše a prináša odpustenie, či lásku k tým, čo útočia.

Ako je to s nami? Umreli sme už sebe a narodili sa Bohu, ako **Jeho deti**? Dnes je toto pomenovanie veľmi zneužívané. Mnohí hovoria: „*Som Božie dieťa*“, ale málokto sa zaujíma, čo tie slová znamenajú: „***Lebo všetci, ktorých Duch Boží vedie, sú synovia Boží... Ale ak sme deti, sme aj dedičia, a to dedičia Boží a spoludedičia Kristovi, ak s Ním trpíme, aby sme s Ním boli aj oslávení.***“ (Rímskym 8,14.17)

Zaujímate sa o tieto verše aj my? Žijeme ich? A nielen tieto verše. Boh nás cez Písmo učí, čím máme byť, keď už nebudeme sami sebou, lebo Ježiš bude žiť cez nás. Keď prestaneme byť deťmi zeme a začneme byť deťmi Božími. Alebo sa to už stalo?

Asi čiastočne – niečomu sme už stihli umrieť a niečo ostalo. Modlím sa za každého z nás, nech Ježiš v našich životoch naozaj vládne a to aj nad oblasťami, v ktorých nie sme dobrí. V ktorých sme stále duchovne mŕtvi.

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že chceš žiť v nás, aby sme mohli byť Tvojimi deťmi. Odpusť, že stále príliš žijeme sebe. Premáhaj naše ego Tvojím Svätým Duchom. Amen.*

Svedectvo: Ako sa zmenil môj život, keď ho prevzal Ježiš.

Rozhovor: Chceme umrieť sebe, aby mal priestor Ježiš? Ako sa to deje?

Podporujeme sa v opúšťaní „toho svojho“, aby Ježiš maj viac priestoru.

Prosme za rodiny a službu pre ne. Nech je v nich na čele Boží Duch a umieranie sebe.

Peter Dubec

18.12.

Križ, ako opustenie pozemských vecí

Lukáš 18,26-30

Pri čítaní týchto slov môžeme zablúdiť k spaseniu zo skutkov zákona. Môže sa nám zdať: „*Keď sa premôžem a dokážem sa vzdať domu a iných vecí pre kráľovstvo Božie, budem dostatočne dobrý, aby som si zaslúžil spasenie.*“

Tak to však nefunguje. Spasení sme z milosti. Lenže milosť je viac, než pečiatka do pasu. **Milosť neznamená sedieť a nič nerobiť, ale: realizovať naplno svoje obdarovania slúžiť.** Lebo to človeka naplňa. Dáva mu dobrý pocit a hlboké šťastie. Vlažná milosť je síce na prvý pohľad lákavá, ale necháva človeka prázdneho a vyprázdňuje kostoly.

Milosť je prejavom lásky a Boh (teda aj Ježiš) je láska. Milosť je možnosť **byť v Kristovi** a tak sa vyhnúť odsúdeniu (Rím 8).

Naše spasenie prichádza s vierou **V** Krista – vteleného Boha. Nie s vierou, ŽE Boh je. To by sme len prijali informáciu. Taká viera nestačí. (Jakub 2,19) Slovičko „**V**“ znamená byť vnútri. Veriť **V** Krista sa dá, keď je človek v ňom. Biblia učí:

Nieto teda teraz už odsúdenia tých, čo sú v Kristovi Ježišovi a nechodia podľa toho, ale podľa ducha (R 8,1).

Opäť – a jasnejšie – vidíme, že máme byť v Ježišovi. Potrebujeme vieru, ktorá nás dostane do Neho.

Ved' ktorí ste boli pokrstení v Krista, Krista ste si obliekli (Galatským 3,27).

Ak sme oblečení do Krista, On riadi náš život navonok. To je nádherné pre tých, čo Ho milujú. Ale nenávidené ne-

návisníkmi. Pokiaľ ich máme doma, budú tvrdo bojovať proti Kristovi, ktorý cez nás pracuje, ak Mu dovolíme. Táto nenávisť môže byť silnejšia než pokrvné putá. Boh nás cez Písmo upozorňuje, že sa deti postavia proti rodičom (Lukáš 12,53). Napríklad v Číne za Maa sa takéto veci diali.

Keď čítame o opúšťaní ženy, či rodičov, neznamená to, že sa nemáme starať o chorú manželku, alebo otca zničeného starobou. Oddeliť sa však musíme od hriechu, ak nejakému veria. Od niečoho, čo zbožstujú, hoci to nie je skutočným Bohom. Oddeliť sa od nenávisti, ktorú majú ku Ježišovi (ak ju majú). Nie z našej nelásky, ale z nutnosti. Ak vás udajú príbuzní, budete sa za nich modliť a žehnať im, ale nezapriete Krista pred súdom, aby ste s nimi ostali... Istým spôsobom ich zapriete. Ale len vtedy, keď oni zapreli vás.

Viem, že dnes sa na Slovensku takéto veci nedejú. Tlak na opustenie príbuzných nezažívame. Preto by sme nemali zneužívať Písmo na ničenie vzťahov. Ale stále platí, že sa nemáme nechať odlákať od Ježiša pôžitkami. Nemáme od Neho odísť, ani kvôli vyhrážkam, či stratám. Lepšie stratiť pozemské veci, ako neko-nečné nebo.

Áno, sme spasení z viery. **Lenže často máme vieru v pozemské pôžitky, ku ktorej pridáme kúsok viery, ŽE Ježiš existuje.** Ale to nevedie do neba.

Viera v Krista je to, čo zažívali apoštolí v Skutkoch – drsná a životu nebezpečná. Napriek tomu však krásna, užitočná a budujúca. Je ťažké rozhodnúť sa pre vieru, lebo je to rozhodnutie pre úzku cestu a tesnú bránu. **Spasenie z viery v skutočnosti nie je ľahšie, ako spasenie zo skutkov.** Náklad tohto

spasenia však nesie Ježiš, ktorému vy-dávame život. On ho prevezme, len čo sa vzdáme pýchy. Naproti tomu skutky ZÁKONA pýchu zväčšujú.

Človek odovzdaný Kristovi žasne: „*Veď ja som taký zlý. A napriek tomu Ježiš cezo mňa vykonal takéto dobro! Cítim sa pri Ňom taký maličký!*“

Z vlastnej sily neubránime vieru, pokiaľ máme príbuzných, čo ju nenávidia. Ale Ježiš to dokáže. Len On môže vykonať to opustenie blízkych, o ktorom čítame, že zaň získame Večný život. Verme Mu. Zverme Mu život vierou.

Modlitba: *Ďakujem, Pane Ježišu, za Tvoju milosť, ktorá je väčšia, než čokoľvek na svete. Ďakujem, že si ju môžem užívať aj uprostred utrpenia a získava najväčší priestor práve vtedy, keď nás svet oberá o pozemské veci. Amen.*

Svedectvo: Ako sme zažili viac milosti, keď sme sa niečoho pozemského vzdali.

Rozhovor: Čoho sa vieme vzdať a čoho nie?

Podporujme sa v pochopení, že Ježiš je najviac. Hovorme si svedectvá, čo dobré pre nás On koná.

Prosme za cirkev, aby bola odvážna a hotová obetovať sa.

Peter Dubec

25.12.

Keď patríme Kristovi, nasleduje ukrižovanie žiadostí

Galatským 5,24

Tí, čo prináležia Kristovi Ježišovi, ukrižovali si telo s vášňami a žiadosťami (Galatským 5,24).

Pavel nám napísal na túto tému siedmu kapitolu v liste Rímskym. O tom, ako je to s telom a žiadosťami. Citujem aspoň kúsok: *Lebo vieme, že zákon je duchovný, ale ja som telesný, predaný hriechu. Veď čo konám, tomu nerozumiem, lebo nie to robím, čo chcem, ale konám to, čo nenávidím. A keď konám, čo nechcem, priznávam zákonu, že je dobrý. A tak už nie ja robím, ale hriech, ktorý prebýva vo mne. Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, neprebýva dobré, lebo vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal. Nečiním totiž dobré, čo chcem, ale robím zlé, čo nechcem. Ale keď robím, čo nechcem, nie ja to robím, ale hriech, ktorý prebýva vo mne. Pre mňa, ktorý chcem konať dobré, nachádzam teda zákon, že zlé je pri mne. Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom, ale vo svojich údoch vidím iný zákon, ktorý bojuje proti zákonu mojej mysle a zotročuje ma zákonom hriechu, čo je v mojich údoch. Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti? Ale vďaka Bohu skrze Ježiša Krista, nášho Pána! A tak teda ja – ten istý – svojou myslou slúžim zákonu Božiemu, telom však zákonu hriechu* (Rímskym 7,14-25).

Luther mal to isté na mysli, keď písal vysvetlenie o krste v Malom katechizme: *nie je to jednorazová záležitosť, ale celoživotný proces.*

Mŕtvenie tela a jeho žiadostí je naozaj dôležitá a rozsiahla oblasť v živote kresťana. Mnohí sa napokon pýtajú: *a teda čo smiem a čo nesmiem, čo môžem a čo nemôžem...* Niekedy to vyzerá tak, že sa mám zriecť všetkého, čo zaváňa pôžitkom a niečím príjemným. (Údajne na začiatku kresťanstva mnohí odchádzali

do púšte, aby ich nevyrušovalo nič svetlé a telesné, niektorí vraj žili na vysokých stĺpoch, aby k nim nepreniklo nič telesného – no, telo aj tam bolo s nimi.) Pavel na niektorých miestach odporúča zriecť sa nielen žien, ale aj rodiny...? ! Ale v zásade odporúča zriecť sa toho, čo nebuduje, nevzdeláva, ale škodí. Je to tak trochu ako so športovcami, alebo aj vodičmi na cestách... všeličoho sa musia zriecť, aby dosiahli výsledky. Ide o prinášanie ovocia kresťanského života a prvoradým je – láska!

Dôležité je pritom zdôrazniť, že celé to dielo vykonal a koná Ježiš Kristus podnes. Ak som v Kristu, ako som bol v Neho pokrstený, ak som sa pre Neho rozhodol, ak sa stal mojím Pánom... a akékoľvek vyjadrenia o tom poznáme – ak som v Kristu a ON vo mne, potom je to všetko celkom iné. Mám iné oči, uši, jazyk a vôbec celé moje myslenie je iné. A pôsobí vo mne Duch Svätý, ktorý má Svoje nástroje, prostriedky a spôsoby, ako mi pomáhať, ako ma meniť, ako ma dvíhať, keď klesnem. Už som to nie ja, ale Kristus vo mne – ako hovorí apoštol Pavel napr. G 2,20.

Je dobre vedieť aj to, že pojem *telo* je v NZ dvojznačný. Znamená moje telo, ale znamená aj všetko, čo je vonkajšie, povrchové. Tak napríklad je často používaný s pojmom cirkev a tradícia. Luther sa tento druhý význam snažil vyriešiť tým, že pre *cirkev* používal pojem vonkajšia a vnútorne (podobne mnohí ďalší podnes). Vonkajšia, resp. viditeľná cirkev je korpus, telo, štruktúra, ktorá je nositeľom vnútorného obsahu, vnútornej, živej, Kristovej cirkvi. Zdá sa, že je to aspoň zaujímavý pohľad, to vnútorne potrebuje vonkajšiu štruktúru nositeľa, ale v podstate je dôležité len to vnútor-

né. Vonkajšie je len nástroj. Ja si dnes pripodobujem k počítaču – hardvér a softvér. Prístroj a program. Ten vnútorný program nevie fungovať bez vonkajšieho hardvéru. Aj keď to podstatné a dôležité sa odohráva v skrytosti. Keď mi niekto povie, že je to na webe, tak si neviem predstaviť, kde je ten web a čo to to je. Je tam otázka elektroniky a čipov a všeličoho, ale v podstate dve veci: vonkajšia a vnútorná, pričom tá vnútorná je hlavná. Cirkev ako telo Kristovo, ale podstatou je Kristus.

Je dobre vedieť a vnímať aj ten druhý význam slova *telo*, totiž o cirkvi, lebo aj tam je potrebné všeličo mrŕtviť a všeličoho sa zriekať. Neraz miluje práve to vonkajšie, tradície a kultúrne programy namiesto obsahu, ktorým je Kristus.

Život kresťana je zaiste na prvom mieste motivovaný láskou a to skutočnou, Kristovou láskou. Láskou obeta-

vou, slúžiacou, venujúcej sa blížnym. Láskou, ktorej na prvom mieste je Boh v Kristovi. Aj Pán Ježiš to zdôraznil – obsahom všetkých prikázaní je láska z čistého srdca, milovať Boha nadovšetko a blížneho, ako seba.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že v nás konáš to dôležité a podstatné. Ďakujeme, že odstraňuješ, čo podstatným a dobrým nie je. Odpusť, že sa niekedy držíme nesprávnych vecí a tie nás väznia. Oslobodzuj nás. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh zbavil závislosti.

Rozhovor: Ako zažívame slobodu, keď strácame žiadosti tela?

Podporujeme sa v opúšťaní vecí, ktoré nám berú čas a energiu, čo potrebujeme pre konanie lásky.

Prosme za diakoniu a ľudí, čo slúžia.

Pšenica (a vakcína), alebo manna?

...prestala manna, keďže jedli z úrod zeme... (Józua 5,12).

Stretol som sa s veľmi nebezpečnou myšlienkou: „*Načo vakcína, keď verím Bohu a Ona môže zachrániť pred chorobou?*“

Áno, Boh môže zachrániť pred všetkým. Aj pred hladom. Na púšti dal Jeho ľudu mannu, aby sa mohli najesť, lebo tam nebol dostatok potravy. Zachránil ich presne podľa **Žalmu 91,11-12**.

Potom im však požeňnal úrodu. Dal im slnečné lúče a dážď, dal múdrosť, ako pestovať pšenicu a tak sa stali **Jeho spolupracovníkmi pri zabezpečení života**.

Boh aj dnes koná zázraky a uzdravuje. Môže uzdraviť aj z covidu a stáva sa to. Poznáme napríklad svedectvo brata Synovca, ktorý mal umrieť, ale po mohutných modlitbách sa vrátil do života. Ale v takom vysokom štádiu choroby vlastne neexistuje liek.

Lenže kým je človek zdravý, mal by byť **Božím spolupracovníkom** pri zabezpečení života. Mal by počúvať múdrych odborníkov, ktorý vakcínami zachránili počas storočí mnoho životov. Mal by žiť podľa zákonov, ktoré Boh votkal do prírody, aby bol poriadok.

Áno, Pán sa niekedy rozhodne konať aj nadprirodzene. Pán. Ale ani samotný Ježiš si nedovolil pokúšať Ho (Matúš 4,7), napriek tomu, že Satan citoval Bibliu a to presne ten Žalm 91, o ktorom som už písal.

Boh totiž „**nie je Bohom neporiadku, ale pokoja**“ (1 Korinským 14,33) a všimnite si, že tí, čo vyzývajú bojovať proti vakcínam šíria nepokoj. Strach. Polopравdy a klamstvá.

Samozrejme, môžeme uznať pokojnú diskusiu. Napríklad na otázky typu: „*Vakcína mRNA je tu len nejakých 20 rokov, čo keď nesie riziká?*“, „*A čo vedľajšie účinky?*“

Počúvajme však potom aj odpovede. Možno v tom, že existujú aj klasickejšie vakcíny, keď sa bojíme tých moderných. Atd...

Hlavne si nemýľme vieru s pokúšaním Boha a nešírme klamstvá, ktoré nechápeme.

Peter Dubec

Séria úvah Som nové stvorenie

„Preto ak je niekto v Kristovi, je nové stvorenie.

Staré veci sa pominuli, a hľa, nastali nové“

(2K 5,17).

1. KTO SI? KTO SME?

ČOMU O SEBE VERÍME?

Identitu definujeme ako totožnosť osoby. Dokážeme ju jednoducho určiť podľa vlastnej rodiny, priateľov, osobných záujmov či národností. Často ju formujeme na základe vlastných činov, slov, názorov iných. Vytvárame si je vedome, ale aj podvedome. Na základe životných skúseností a vplyvov môžeme mať identitu pravú, ale aj falošnú.

Abý sme mohli skutočne poznať sami seba, vedieť, akú máme hodnotu, kým sme, kto nás stvoril, potrebujeme poznať, kým sme v Kristovi. Bez toho, abý sme poznali svoju pravú identitu, nemôže žiť tak, ako to bolo pre nás zamýšľané. V Ježišovi Kristovi máme pevnú, nemennú identitu. Náš život nesie známky Jeho ži-

vota, smrti a zmŕtvychvstania. Jeho dielo na kríži nás zmenilo a vďaka nemu Mu patríme.

Obet Pána Ježiša nás obnovuje. On zaplatil dlh za naše hriechy, a tým nám umožnil žiť bez pocitu viny a hanby.

Dokážeme prijať správu a uveriť slovám Písma, že sme boli nielen zmiernení s Bohom, ale stali sme sa aj novými stvoreniami? Ak niekoho poznáme celý život, môže byť ťažké prijať, že sa skutočne zmenil, pokiaľ hodnotíme iba to, čo vidíme. Apoštol Pavol nás povzbudzuje k tomu, abý sme sa nesústredili na to, čo je na povrchu. V Pánovi Ježišovi sme novým stvorením, máme novú identitu. Svoje staré spôsoby, myšlienky a pohnútky môžeme nechať v minulosti: „*staré veci sa pominuli, sú preč.*“

Na ceste s Pánom Ježišom môžeme krok za krokom kráčať k slobode, k radosti, k naplneniu potenciálu, ktorý Boh do nás vložil: „**nastali nové veci.**“

Ľudí okolo nás nepresvedčia len slová a pekné frázy, musia vidieť „**nový život**“, novú identitu, hodnoty, správanie v praxi. Aby mohli uveriť, alebo aspoň premýšľať o hodnotách kresťanstva, potrebujú dôkaz: vidieť živého Ježiša Krista, Boha, ktorý reálne mení životy v nás a skrze nás.

A práve naša mládež, ktorá len nedávno zasadla do školských lavíc (modlime sa, aby to nebolo za monitory počítačov), **zúfalo potrebuje v tomto svete lži, falošných profilov a sociálnych sietí: vzory a príklady ľudí s pevnou a pravou identitou ukotvenou v Bohu – svojich učiteľov.** Potrebuje zažiť ľudí, ktorí vedia, kým sú v Bohu, akú majú skutočnú hodnotu a neboja sa o tom hovoriť, žiť a denne byť tým najlepším príkladom.

Modlitba: *Svätý Otče, dakujem Ti za Pána Ježiša a za to, že v ňom môžem byť novým stvorením. Túžim žiť na Tvoju slávu tak, aby bolo zjavné, že som Tvojím dieťaťom. Pomôž mi kráčať v slobode a zanechať za sebou všetko staré. Túžim pochopiť, kto naozaj som. Amen.*

„**Neluhajte si vzájomne, keď ste už vyzliekli starého človeka s jeho skutkami, a obliekli nového, ktorý sa obnovuje ku pravému poznaniu podľa obrazu svojho Stvoriteľa**“ (Kol 3,9-10).

2. JE MI ODPUSTENÉ

„**V ňom máme vykúpenie skrze Jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva Jeho milosti, v ktorej nás bohato zahrnul všetkou múdrosťou a rozumnosťou**“ (Ef 1,7-8).

Slovo „odpustiť“ znamená: zmazať dlh, prepáčiť, ospravedlniť priestupok.

Odpustením sa pokúšame dať vzťah s človekom znovu na úroveň, v akej sa nachádzal. Samozrejme to nie je také jednoduché, hlavne keď sa jedná o vážne zranenia, zradu a ublíženia, ktoré nás zasiahli veľmi hlboko a bolestivo.

Občas sa nám môže tiež zdať, že chyby, ktoré sme urobili v minulosti, majú nezmazateľný vplyv na našu identitu. Asi by sa nikto z nás iným nepredstavil vymenovaním svojich zlyhaní a hriechov, ale pravdepodobne sa nám už stalo, že sme druhých opisovali na základe zranení, ktoré nám spôsobili.

Prvým krokom k odpusteniu je: nedívať sa na konflikt len z našej strany. Ak sa na to pozrieme zo strany nášho „nepriateľa“, zistíme, že aj on môže byť obeťou, napríklad obeťou zlej výchovy, vlastných priateľov, vnútorného hnevu. A mali by sme si tiež uvedomiť, že každý má svoje pocity a my nemôžeme vidieť len tie naše.

„**Nech je vám teda známe, bratia, že prostredníctvom neho sa vám ohlasuje odpustenie hriechov a všetkého, čo nemohol ospravedlniť Mojžišov zákon. V ňom je ospravedlnený každý, kto verí**“ (Sk 13,38-39).

Boh nás vidí inak, ako svet. ON hľadá na naše srdcia a ak prijmeme Jeho Syna, ktorý za nás zomrel na kríži ako svojho záchrancu, získavame novú identitu – je nám odpustené. Celý dlžobný úpis, ktorý bol proti nám, je odstránený – obeťou Pána Ježiša na kríži (čítaj Kol 2,13-15).

Odpustenie hriechov sa netýka iba malých hriechov a nie je len dočasné. **Boh odpúšťa úplne a dokonale. Boh**

nám nepripomína naše chyby z minulosti a nedefinuje nás na základe nich. V Kristovi je nám naozaj a reálne odpustené! Dokážeme tomu veriť?

Keď žijeme ako Božie deti, ktorým je úplne odpustené, naše srdcia budú plné vďačnosti za dar, ktorý nám Boh dal a budeme schopní odpustiť sami sebe aj druhým.

Premýšľajme a rozjímajme nad týmto slovom Písma:

„navzájom sa znášajte a odpúšťajte si, najmä ak by mal niekto niečo proti niekomu. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy odpúšťajte druhým!“ (Kol 3,13).

Modlitba: *Pane, ďakujem Ti, že mi v Ježišovi ponúkaš odpustenie a obnovenie vzťahu s Tebou. Pomáhaj mi prosím nazerať na seba cez optiku odpustenia a dávať tento dar zadarmo aj druhým. Amen.*

3. SOM OSPRAVEDLNENÝ

„Keď sme teda ospravedlnení z viery, máme pokoj s Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista. Skrze neho sme vierou získali aj prístup k milosti, v ktorej zostávame, a chválime sa nádejou na Božiu slávu“ (R 5,1-2).

Čo pre teba znamená slovo „spravodlivý“? Ako mu rozumieš?

My si často ospravedľujeme svoje skutky vysvetľovaním pohnútok, ktoré nás k nim viedli. Myslíme si, že pokiaľ je výsledok pozitívny, tak sme jednali správne a sme v práve. Darí sa nám ospravedľovať si veci, o ktorých sme presvedčení, že si ich zaslúžime alebo ich potrebujeme. Aj keď pri tom niekedy zaklameme, aj keď jednáme nečestne – hlavný je výsledok. To je ale zvrátené premýšľanie.

Pred Bohom nás ospravedlní jedine to, ak prijmeme Ježiša ako svojho Spasiteľa. Keď Ho poprosíme o odpustenie hriechov a odovzdáme Mu svoj život, Jeho obeť na kríži zahladí všetko, čo nás oddeľovalo od Boha. Stávame sa novým človekom v spravodlivosti.

Ospravedlnenie pred Bohom skrze Ježiša Krista nám prináša **ovocie pokoja**. Ježiš znášal trest za nás a vďaka Nemu môžeme mať dôveru v Boha. Náš pokoj nie je závislý od okolností alebo od osobného výkonu, ale je skutočný, trvácny a jeho jediným zdrojom je Ježiš: **„ON je náš pokoj“** (Ef 2,14).

Druhou výhodou je **prístup**. Hebrejský výraz preložený ako „prístup“ neznamena len otvorené dvere, cez ktoré môžeme prejsť, ale používa sa aj vo význame „uviesť niekoho do prítomnosti panovníka“, alebo ako „loď plávajúca do bezpečného prístavu.“ Keď sme ospravedlnení pred Bohom, sme uvedení na miesto bezpečia, ochrany a odpočinku. Do Božej prítomnosti, do Otcovského náručia. Viem, že som Jeho dieťa, viem, že mi je odpustené, pretože to garantuje všemohúci a milujúci BOH a je to ako pevná skala mojej identity a osobnosti.

Keď som v pozícii, že mám vplyv na druhých – či v školstve, alebo kdekoľvek, som tvorcom pokoja, porozumenia, zmieru a dobrej atmosféry? Prosím neklamme sa, alebo poprosme niekoho, kto nás pozná, nech mám dá objektívnu spätnú väzbu. Potrebujeme o sebe zistiť pravdu. Lebo len vtedy, keď vieme, že niečo nie je v poriadku, môžeme prosiť o nápravu, o skutočný pokoj a odpustenie.

Modlime sa: *Drahý Pane, ďakujem, že ma tak veľmi miluješ, že si našiel spôsob,*

ako ma ospravedlniť. Ty ma obnovuješ, odpúšťaš mi a dávaš mi prístup do svojej prítomnosti, kde nachádzam pokoj a odpočinok. Chválim Ťa a milujem Ťa, Pane. Amen.

4. SOM ZAPEČATENÝ

„Boh je Ten, ktorý nás upevňuje s vami pre Krista; On nás aj pomazal, On nás aj zapečatil a dal nám do srdc závdavok Ducha“ (2K 1,21-22).

Už ste niekedy vzali balíček v obchode s potravinami a všimli ste si varovanie, ktoré hovorí: *„nepoužívajte, ak je uzáver poškodený.“* Niektoré predmety sú už pri výrobe zapečatené tak, aby sa obsah vo vnútri chránil pred poškodením. Kedysi boli listy kvôli ochrane súkromia taktiež zapečatené voskom a dôležité dokumenty sú dnes zalepené v obálkach.

Čo znamená, že v Ježišovi sme zapečatení? Okrem zaistenia bezpečnosti a ochrany sa pečate používali aj na označenie vlastníctva. Boh nás upevňuje v Kristovi, pomazal nás a označil za Svojich. Naša identita je v Bohu zabezpečená. Nie pre naše skutky, ale pretože Duch Svätý v nás pracuje, posväcuje nás, oddeľuje nás od našej malosti a sľubuje nám plné vykúpenie budúcnosti. Práve Jeho pečať v našich srdciach nás robí inými, výnimočnými – oddelenými od moci a vlastníctva tohto sveta. Už nepatríme sebe, svetu, diablovej. Naše vlastníctvo sa zmenilo a Boh si nás poznačil pred duchovným svetom.

Nezabúdajme, že tá pečať, ktorú máme Duchom Svätým vtlačenú do srdca, je na jednej strane dokonalá Božia ochrana, ale na druhej strane diabol tak veľmi dobre vie, že sme boli **„vytrhnutí z moci tmy a prenesení do kráľovstva**

Jeho milovaného Syna“ (Kol 1,13), znamená to, že urobí všetko preto, aby nás zastavil, znehodnotil, zničil.

Kým však s uzáverom na potravinách sa dá manipulovať a môže byť zničený, Božia pečať na nás je nedotknuteľná. Naša identita ako Božích detí je zabezpečená Otcom, Synom a Duchom Svätým, ktorí pracujú v nás, cez nás a pre nás, odteraz až naveky. Žime takým spôsobom, aby sme nezarmucovali Ducha Svätého, naopak žili a chodili v poslušnosti na slávu Ježiša Krista.

Veď keď v modlitbách zápasíme za naše deti, keď vidíme, čím všetkým prechádzajú a s čím zápasia (duševné i duchovné problémy), mnohí z nich majú „pečať“ tohto sveta a nikdy nepoznali Božiu lásku a blízkosť. Nech na nás vidia „Pečať Ducha“, nech sme verní v príhovoroch a modlitbách a náš Pán sa skrze nás oslávi.

„V ňom ste aj vy, ktorí ste počuli slovo pravdy, evanjelium o svojej spáse, a uverili ste mu, dostali pečať prislúbeného Ducha Svätého“ (Ef 1,13).

„Nezarmucujte Svätého Božieho Ducha, ktorého pečať nosíte na deň vykúpenia“ (Ef 4,30).

5. SOM ZACHRÁNENÝ

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho. Lebo neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil“ (J 3,16-17).

Potrebovali ste už niekedy v živote záchranu? Napríklad keď ste dostali defekt a museli ste odstaviť auto na krajnici vozovky, alebo keď ste sa počas výpadku elektriny na krátky čas zasekli vo výťahu.

Je to dosť nepríjemný pocit, zostať uviaznutý s neistými vyhlídkami na pomoc.

Pán Ježiš nás zachránil z omnoho väčšieho problému, než defekt alebo výpadok elektriny. On nás zachránil pred naším duchovným nepriateľom a pred večným odlúčením od Boha v pekle. Nielenže nás vytrhol z diablovej moci, ale nás aj preniesol z tmy do nového a bezpečného domova v Božom kráľovstve, a to všetko zadarmo. Naša záchrana je úplná a náš dlh bol splatený v plnej výške. **Naša identita v Kristovi sa nezakladá na našich skutkoch, ale na tom, čo Boh pre nás urobil.** Naše skutky, spôsob, akým zaobchádzame s druhými, naše slová a pohnutky, sú skôr odrazom toho, kým v Kristovi naozaj sme. Ježiš nám otvoril oči pre núdznych, a tak môžeme slúžiť ako Jeho údy všetkým okolo nás. Čím viac spoznávame Boha, tým lepšie budeme rozumieť vlastnej identite. Aj naše svedectvo bude mať väčší vplyv a bude priťahovať ľudí okolo nás do Božieho kráľovstva. **Kým svetská definícia identity sa točí okolo nás samotných, spoznávanie našej identity v Kristovi zameriava našu pozornosť na Boha a na službu druhým.** Bez ohľadu na to, čomu dnes čelíš, bez ohľadu na to, kde potrebuješ Boží zásah, On zostáva verný. On ťa zachráni.

Uistenie, že som zachránený, že mám nový život a novú identitu mi otvára „oči srdca“, aby som videl všetkých, ktorí sú v otroctve hriechu, poviazania, minulosti, depresii, závislosti, či už v škole, práci alebo aj pri najbližších. Títo ľudia zúfalo potrebujú vedieť a zažiť, že je to niekto reálny, kto má skutočnú moc „**vytrhnúť z moci tmy a preniesť do svetla.**“ Tam,

kde je nádej, nový začiatok, bezpodmienečná láska a vždy otvorená náruč – do „**kráľovstva Svojho milovaného Syna.**“ Veď predsa „**neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil.**“ – **VERÍŠ TOMU? ŽIJEŠ TO?** Ak nie, napíš, zavolaj, budeme sa modliť a spolu budeme hľadať Božiu tvár a prítomnosť – ON nám už ide v ústrety. Teraz.

Premýšľajme a rozjímajme nad týmto slovom: „**aby ste boli posilňovaní každou mocou podľa sily jeho slávy, ku všetkej vytrvalosti a trpezlivosti. S radosťou budete ďakovať Otcovi, ktorý vás urobil účastnými na podiele svätých vo svetle. On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie a odpustenie hriechov**“ (Kol 1,11-14).

Modlitba: *Môj Otče, plnosť záchrany, ktorú mi ponúkaš, je ohromujúca. Ďakujem Ti, že si ma vytrhol z temnoty a preniesol do nádherného svetla večnosti s Tebou. Pomôž mi využiť, čo sa práve učím o svojej identite v Tebe v službe ľuďom v mojom okolí. Amen.*

Výzva: Aké sú v tvojom živote známky toho, že ťa Boh oživil s Kristom? Zamysli sa nad tým, ako Boh obnovil tvoj život v duchovnej, duševnej, emocionálnej, fyzickej a vzťahovej rovine.

6. SOM SPASENÝ

„**No Boh dokazuje Svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás,** keď sme boli ešte hriešni“ (R 5,8).

Fotky typu „pred a po“ bývajú neuveriteľne pôsobivé. Televízne programy o prerábkach domov nám ukazujú skrytý potenciál našich vlastných domovov. Relácie o fitness premenách v nás živia

nádej, že aj naše úsilie sa vyplatí. Porovnávať náš súčasný výzor s trápnyimi fotkami z puberty je občas tiež zábavné.

V liste Efezanom nám Pavol pripomína premenu, ku ktorej dochádza, keď prijme Ježiša za svojho Spasiteľa. Nielenže budeme spasení, ale naša identita sa zmení z „*mŕtvej*“ na „*živú*“. Pavel nemá na mysli doslovné povstanie z mŕtvych, ale **hovorí o stave našich duší**. Biblické komentáre opisujú duchovnú smrť ako existenciu zbavenú skutočného zámeru a naplnenia. Boh nás nesmierne miluje, preto nás nenechal v tomto stave. Vykúpením skrze obeť Ježiša Krista sme dostali novú identitu: **sme oživení v Kristovi**. Na to, aby sme dokázali oceniť lásku, milosť a milosrdenstvo, ktoré Boh preukazuje každému z nás, najprv potrebujeme pochopiť, kým sme boli predtým, než Ježiš vstúpil do našich životov. Boli sme „*duchovne mŕtvi vo svojich priestupkoch a hriechoch*.“ Žili sme pod mocou a vôľou „*boha tohto sveta, kniežata moci*.“ Takéto konštatovanie sa prijíma pre ľudskú myseľ veľmi ťažko. Možno aj preto, lebo diabol je „*otec lži*“ a keď klame, „*hovorí z toho, čo mu je vlastné*.“ Keď to o satanovi povedal sám Pán Ježiš, tak tie slová treba brať smrteľne vážne (čítaj Ján 8,44). Stačí sa pozrieť na svet, hodnoty a filozofiu života okolo seba duchovnými očami.

V Pánovi Ježišovi sme spasení, a to sa netýka len zaslúženého trestu za naše hriechy, ale aj našej identity. V Ňom sme dostali novú identitu a skutočný život v plnosti. Týmto spôsobom nám milujúci Boh a Pán preukázal dokonalú lásku.

Premýšľajme a rozjímajme nad týmto slovom:

„Aj vy ste boli mŕtvi vo svojich priestupkoch a hriechoch, v ktorých ste kedysi žili podľa ducha tohto sveta, podľa kniežata nadzemskej moci, ducha, ktorý teraz pôsobí v neposlušných synoch. Medzi nimi sme aj my všetci kedysi konali podľa žiadostí svojho tela, keď sme žili podľa záľub tela a mysle, a boli sme od prirodzenosti deťmi hnevov, tak ako aj ostatní. Ale Boh, bohatý na milosrdenstvo, zo Svojej veľkej lásky, ktorou si nás zamiloval, keď sme boli pre svoje priestupky mŕtvi, oživil nás s Kristom — milosťou ste spasení!“ (Ef 2,1-5).

Modlitba: *Drahý Otče, ako tak premýšľam, prichádzam na to, že si nezaslúžim Tvoju lásku, milosť ani milosrdenstvo. Mám stále väčšiu bázeň pred darom spásy, ktorý si nám ponúkol skrze Ježiša. Ďakujem Ti za to, že si mi dal novú identitu, ktorá je plná života, nádeje a cieľov. Amen.*

7. SOM SLOBODNÝ

„Ak vás teda Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní“ (J 8,36).

Sme otroci, alebo vieme, že sme slobodní?

Ježiš sa prihovárал Židom, ktorí sa zišli v jeruzalemskom chráme. Ľudia v tom zástupe mali zmiešané pocity, keď Ho počuli vyhlasovať sa za Mesiáša. Tí, ktorí v Neho neverili, chceli zdiskreditovať Jeho tvrdenia tým, že poukazovali na jeho neslávny pôvod (Ján 7,41-43). Netušili však, že Ježiš prišiel naplniť každé proctvo o Mesiášovi do bodky. V Pánovi Ježišovi sme skutočne slobodní. Ježišovi poslucháči poznali otroctvo z vlastnej skúsenosti a uvedomovali si, že

sloboda je prchavou záležitosťou. V Jánovi 8,35 čítame, že „**otrok nezostáva v dome natrvalo, ale syn zostáva navždy.**“ V Ježišovi dochádza k premene našej identity z otroka na syna. On nám ponúka úplnú, trvalú slobodu a miesto v Božej rodine. Svet sa nás možno pokúsi pošliapať a bude chcieť obmedziť náš vplyv kvôli nášmu veku, pôvodu alebo schopnostiam, to však nič nemení na identite, ktorú máme v Kristovi. **V Ňom máme slobodu a žijeme so zámerom. Sme Božími deťmi a stali sme sa súčasťou rodiny, ktorá nás nikdy neopustí, nespochybní a neprestane nás milovať. Pán Ježiš je mocnejší, než okovy hriechu, ktoré nás spúťavali.**

„poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“

Poznať pravdu – kľúčová vec, kľúčová potreba.

Dnes je tolko „právď“, každý si háji tú svoju, a mnohí sa idú pobiť až na smrť, sú ochotní nenávidieť a neodpustiť po kiaľ iný neuznajú ich „pravdu“. Určite sme sa neraz stretli s populárnym výrokom „každý predsa máme svoju pravdu, ty si ver tomu ja zas tomu, a všetci sme spokojní.“

Potrebujeme nevyhnutne počuť, poznať a aj prijať PRAVDU o sebe, svojom srdci, svojich túžbach, svojich hriechoch, svojom vzťahu k Ježišovi Kristovi – lebo iba táto PRAVDA nás môže vyslobodiť od našich závislostí,

Čo potrebujeme zmeniť? Kde vnímame tú najvyššiu potrebu a prioritu? Čo nám ako prvé napadne? Kvôli sebe, kvôli ľuďom, ktorí nám boli zverení. Práve oni žijú v tejto pomýlenej a chorej kultúre, ktorá všetko zrelativi-

zuje a ak niečo a priori odmieta, tak je to Biblická pravda – preto sú tak ochotne v otroctve a potrebujú zažiť TOHO, Ktorý má moc vyslobodiť, dať nádej a istotu večnosti.

Otroctvo – „**nikdy sme nikomu neslúžili!**“ človeku je ťažké pripustiť, že môže byť v niečom otrokom. Že sloboda je veľmi relatívny pojem. Že potrebuje od určitých vecí vyslobodiť, že si jednoducho neporadí sám. židia boli pyšní na to, že sú vyvolení národ, odmietali sa podriaďovať iným vládam, často radšej volili vzburu a smrť ako otroctvo. Teraz počuli z úst Ježiša Nazaretského slová, ktoré sa ich dotýkali na veľmi citlivom mieste.

V Pánovi Ježišovi sme slobodní, aby sme boli svetlom pre svet, majákom nádeje pre naše spoločenstvá a Božími deťmi, ktoré nepochybujú o svojej identite bez ohľadu na to, čo príde.

Premýšľajme a rozjímajme nad týmto slovom: „**Pán je Duch, a kde je Pánov Duch, tam je sloboda**“ (2Kor 3,17).

Modlitba: *Nebeský Otče, ďakujem Ti, že si ma pozval do Svojej rodiny. Ďakujem, že si ma oslobodil od hriechu. Pomôž mi žiť v úplnej slobode a priťahovať ľudí vo svojom okolí ku Tebe a ku Tvojmu nádhernému daru vzkriesenia. Amen.*

8. SOM MILOVANÝ

„Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy“ (1J 4,10-19).

Slovo „milovať“ sa v bežnej reči používa v mnohých rozličných spojeniach. Hovoríme, že milujeme svoje nové topanky, svojho manžela/ku, milujeme

knihu požičanú z knižnice a tiež milujem svoju obľúbenú kávu. Keď hovoríme o láske, často máme na mysli pocit či emocionálnu odpoveď na určitý zdroj potešenia. Naša láska občas aj vyprchá, a to nás núti nahrádzať vzťahy a veci niečím novým.

Božia definícia lásky nie je založená na našom prežívaní, ale na tom, čo nám zjavil On skrze život a smrť Ježiša Krista. Láska prichádza od Boha – zostúpila k nám z nebies vo fyzickom tele Ježiša Krista. Dostali sme nepredstaviteľný dar, ktorý si nikdy nebudeme môcť zaslúžiť. V 1. liste Jánovom 4,19 sa píše: „*my milujeme, lebo on nás miloval prvý.*“ Ak je naša identita pevne zakorenená v láske, ktorou nás miluje Tvorca vesmíru, budeme oplývať láskou k druhým. Božia láska sa nemení a nie je závislá od našich skutkov. Božia láska nikdy nesklame.

Láska – je hnacia sila Božieho jednania. S Bohom nie sme zmierení preto, že by Kristova obeť nejako zmenila Boží postoj k nám, ale pretože Božia láska poslala Krista ako spôsob, ktorým by hriech, ktorý nás oddeľuje od pochopenia Jeho lásky, mohol byť navždy odstránený.

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho“ (J 3,16).

Kristus – najväčší dar

Boh	najväčší Milovník
Tak miloval	najväčší stupeň
Svet	najväčšie spoločenstvo
Že dal	najväčší čin
Svojho jediného Syna	najväčší dar

Aby každý	najväčšia príležitosť
Kto verí	najväčšia jednoduchosť
V neho	najväčší pôvab
Nezahynul	najväčší sľub
Ale	najväčší rozdiel
Mal	najväčšia istota
Život večný	najväčší majetok

Premýšľajme a rozjímajme nad týmto slovom:

„Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč? Ako je napísané: Pre teba nás usmrcujú deň čo deň, pokladajú nás za ovce na zabitie. Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval. Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi“ (Rim 8,35-39).

Modlitba: Otče, ďakujem Ti, že ma miluješ a nazývaš ma Milovaným. Prijímam to ako súčasť svojej identity a túžim tiež milovať druhých. Pomôž mi milovať obzvlášť tých, ktorým bolo ublížené, ktorí sa cítia byť osamelí alebo opustení. Len Tvoja láska je dokonalá, a ja som za ňu taký vďačný. Amen.

9. SOM VYZBROJENÝ

„Napokon posilňujte sa v Pánovi a v sile Jeho moci. Oblečte sa do plnej Božej výzbroje, aby ste mohli obstáť proti úkladom diabla“ (Ef 6,10-11).

Deti sú úžasne tvorivé. Keď napr. vidia hľbu kartónových trubičiek, vedia ich pretvoriť na teleskop alebo napr. z hromady prikrývkov dokážu postaviť pevnosť. Pri

maľovanie musí byť neporiadok a vyfarbovanie je najlepšie, keď ide aj za okrajové čiary. Pozrú sa na mraky a vidia v nich tvary zvieratiek a keď sa hrajú s kockami, dokážu vytvoriť celé svety a nekonečné príbehy. Krása pre nich nespočíva v dokonalosti, ale v skúsenosti. Pre nás dospelých môže byť ťažké byť tvorivými. Naše skúsenosti, pochybnosti a zlyhania nám bránia tvoriť len tak pre radosť. Ak nie sme schopní urobiť niečo perfektne, pýtame sa, či má zmysel sa do toho vôbec púšťať. Krásu svojho diela dokážeme vnímať často iba vtedy, ak ju potvrdia aj druhí.

V Ježišovi sme vyzbrojení robíť dobré skutky, ktoré nám Boh pripravil. Boli sme tvorivo naplánovaní, aby sme naplnili plány a ciele, ktoré Boh pripravil presne pre nás. To, čo Boh tvorí, je krásne. Môžeme priniesť Bohu slávu a česť, keď prijmeme svoju identitu a službu, ktorú pre nás pripravil. Boh nás vyzbrojí do služby. Nie preto, aby by sme ju dokázali vykonávať dokonale, ale vďaka tomu, že sme Jeho stvorením – majstrovsky, tvorivo a zámerne vytvorení.

Boh nás ale taktiež vyzbrojil, aby sme dokázali obstáť a brániť sa voči úkladom, útokom tela, diabla a tohto sveta.

Pred čím sa najviac bránime???

Pred kritikou – možno sme boli tak často zranení, že už nedokážeme rozlíšiť ani objektívnu kritiku, ani ju poskytnúť

Pred minulosťou – modely správania, ktoré sme videli na svojich rodičoch a vo svojich rodinách a nejakou automaticky sme ich skopírovali; máme strach, že by sa nám mohli stať veci, ktoré sa diali či dejú v našej rodine, divné veci, možno až kliatby, ani nechceme hovoriť,

čo sa dialo kedysi, hanbíme sa za svojich predkov

Pred vzťahmi – až príliš veľa sklamaní a zrady, až príliš to bolí pred niekým sa otvárať a niekomu dovoliť nahliadnuť do vlastného srdca – láska je riziko, pravá láska občas dosť bolí

Pred sebou – silácke správanie alebo vyzývavé chovanie

Preto tak často útočíme – najlepšia obrana je útok – hlavne keď niekto zatne do živého – nedokážeme pripustiť, že niekde je problém a že ho mám ja, nedokážeme prijať ani objektívnu kritiku a snahu o pomoc tam, kde zlyhávame. **Pritom zabúdame, že nebojujeme proti ľuďom, ale proti duchovným mocnostiam, veľmi reálnym a nebezpečným. A v tomto boji obstojíme iba v plnej Božej výzbroji a jedine v Božej blízkosti, so srdcom pokory a chvály a s očami upretými na Pána Ježiša.**

A rovnako je našou povinnosťou a zodpovednosťou viesť modlitebný duchovný zápas na naše deti, za našich kolegov, ktorí sa trápia, sú v útlaku, strachu či v ťažkých životných situáciách.

Nájdime si čas a rozjímajme nad týmto textom:

„Ved' hoci žijeme v tele, nevedieme boj podľa tela. Zbrane nášho boja nie sú telesné, ale od Boha majú moc zbrojiť hradby. Nimi rúcame ľudské výmysly a každú povýšenosť, čo sa dvíha proti poznávaniu Boha, a nimi viažeme každú myšlienku na poslušnosť Kristovi, a sme pripravení potrestať každú neposlušnosť, kým vaša poslušnosť nebude úplná“ (2Kor 10,3-6).

Modlitba: Pane, ďakujem Ti, že si ma stvoril, dal si mi zmysel a vyzbrojil si ma

do služby, ktorú si určil pre môj život. Si nekonečne tvorivý. Tento týždeň sa modlím o schopnosť vytvoriť niečo krásne len pre Teba, na oslavu svojej identity v Tebe. Amen.

10. SOM OBČAN NEBA

„Ale naša vlasť je v nebesiach, odkiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista“ (Fil 3,20).

Tvoja identita znamená omnoho viac než to, ako sa voláš. Pri opise druhých sa častokrát zameriavame na ich vek, farbu vlasov, zamestnanie, pôvod a jazyk, v akom komunikujú. Tieto informácie nám pomáhajú predstaviť si človeka, o ktorom sa rozprávame alebo spoznať niekoho, s kým sa máme stretnúť prvýkrát. Avšak identita, ktorú nám dáva Boh, je veľmi odlišná od toho, ako nás opisuje svet – a to je dobrá správa! Boh nám hovorí, že sme Jeho deti, vyvolení, milovaní a očistení. **A keď veríme v Ježiša ako svojho Spasiteľa, dostávame aj občianstvo v nebi!**

Spôsob, akým nás svet definuje, vytvára medzi nami odlúčenie a rozdiely. Tlačí nás do toho, aby sme sa porovnávali, súťažili medzi sebou a povyšovali sa nad ostatných.

Identita, ktorú nám dáva Boh, je naopak vždy pozvánkou k jednote a spolupatričnosti. Jeho láska je daná každému jednému z Jeho detí, ktorých poznávacím znamením nie sú dosiahnuté úspechy, ale ich vzájomná láska. V Ježišovi sme obyvatelmi neba. Môžeme sa spoľahnúť na to, že On je našim záchrancom a jedného dňa sa vráti na zem. Kým príde ten deň, kedy budeme môcť byť s Bohom vo večnosti, Pavlov list Filipským nás po-

vzbudzuje, aby sme pevne stáli vo viere. Upínajme sa na to, čo o nás Boh hovorí, usilujme sa žiť život, ktorí prináša dobré ovocie a slávu Božiemu kráľovstvu a milujme jeden druhého.

Ak máš v srdci istotu, že tvoje meno je zapísané v knihe života (tým že uveríš v Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa a žiješ plný Ducha Svätého v poslušnosti Jeho slovu), tak ti Pán sľúbil, že ti už pripravil v nebi dokonalý a nádherný príbytok so zlatými ulicami, na tak nádhernej parcele, ktorú si ani vo fantázii nevieš predstaviť: **„Hospodín je mojím dedičným údelom a mojím kalichom; Ty mi zaručuješ môj podiel. Na utešených miestach pripadla mi výmena, a veľmi sa mi páči môj podiel“** (Žalm 16,5-6). ON chce a má pre teba len to najlepšie. Apoštol to opísal slovami: **„Ale ako je napísané: Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani do ľudského srdca nevstúpilo, to pripravil Boh tým, čo ho milujú“** (1Kor 2,9). Toto je pravda a realita o tvojej novej identite a tvojom vlastníctve.

Nájdime si čas a rozjímajme nad týmto textom:

„A tak teda nie ste už cudzinci ani prišelci; ale ste spoluobčania svätých a domáci Boží, vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, pričom uholným kameňom je sám Ježiš Kristus, na ktorom každé stavenie, (príslušne) pospájané, rastie v chrám svätý v Pánovi, a na ktorom aj vy budete v Duchu spolu zbudovaní v príbytok Boží“ (Ef 2,19-22).

Modlitba: *Drahý Otče, ďakujem Ti, že si mi dal nový začiatok, keď si mi odpustil moje hriechy a dal novú identitu, nový domov a novú nádej. Modlím sa,*

aby bol môj život odrazom lásky, ktorú mi ukazuješ, aby sa raz aj ostatní mohli stať obyvateľmi Tvojho nebeského kráľovstva. Použi si ma, aby som mnohým mohol ukázať cestu do nebeského domova. Amen.

11. SOM STVORENÝ S ÚŽASNÝM ZÁMEROM

„**Lebo Ty si mi stvoril ľadviny, v matkinom živote Ty si ma utkal.** Ďakujem Ti, že si ma predívne utvoril; divné sú Tvoje skutky. A moja duša to dobre vie“ (Žalm 139,13-14).

Jednou z charakteristík dnešnej doby je bezcieľnosť, apatia, rezignovanosť. Aké ľahké je (vďaka všadeprítomným médiám a „duchu tejto doby“, za ktorým je dokonale zamaskovaný „boh tohto sveta“ – diabol) uveriť, že život nemá zmysel, že všetko je len náhoda, že sme hračkou osudu, že Boh je výmysel a zodpovedáme sa len sebe, že si môžeme žiť ako chceme a robiť čo chceme. Dalo by sa dlho pokračovať. Vďaka internetu a nekonečným dátam sa stávame „digitálne dementní“, závislí a hlúpi. Sme leniví a strácame záujem žiť plnohodnotne a naozaj zápasíť o hodnoty, pretože sa necháme zabávať obrazovkou, na ktorú sme nalepení nekonečné hodiny počas dňa (TV, PC, mobil). Načo sa potom snažiť, zápasíť, bojovať o hodnoty, pracovať na sebe a učiť sa disciplíne a vytrvalosti... možno zveličujem, ale... pozrime sa okolo seba.

Podme sa pozrieť na tento problém zo strany Písma, ponorme sa do dnešného nádherného žalmu. Čítali sme v ňom, že Boh nás pozná: „**Lebo Ty si mi stvoril ľadviny, v matkinom živote Ty si ma**

utkal. Ďakujem Ti, že si ma predívne utvoril; divné sú Tvoje skutky. A moja duša to dobre vie.“ **Keď to vieme, môžeme si byť istí, že naše životy nie sú len nejakou zhodou okolností. Nie sú riadené ani osudom.** Boh jednal zámerne a cielene, keď nás stvoril. Nemusíme o tom pochybovať.

Môžeme s presvedčením vyhlásiť, že sme utvorení úmyselne, pretože Stvoriteľ vesmíru nás sformoval, pozná nás a pozýva nás do vzťahu s Ním. Boh stvoril celú našu bytosť. Nie len viditeľné časti nášho tela, ale aj naše city, osobnosť a talenty. Pospájal to všetko starostlivo a zámerne ešte pred naším narodením a presne vedel, akým človekom sa staneme. **Boh nás pozná dôkladne a do detailov. V ňom nachádzame svoju identitu a náš život naberá zmysel.** Dávidov žalm nás povzbudzuje k vďačnosti za to, ako nás Boh stvoril. To, kým sme, kde sme a čo môžeme urobiť pre Božie kráľovstvo, nie je omyl ani náhoda. Každý z nás bola stvorený s láskou a konkrétnym zámerom. Čo môžeš tento týždeň urobiť pre to, aby sa v tom, ako jednáš s druhými, prejavila tvoja pravá identita?

Modlitba: *Nebeský Otče, je úžasné, že si ešte pred mojím narodením tak starostlivo a zámerne vytvoril každú časť môjho ja a že si tak starostlivo všetko spojil do celku. Nech sa v mojej práci, živote a láske odráža moja vďačnosť za všetko, čo si urobil. Amen.*

Premýšľajme v tichu s modlitbou nad žalmom 139,1-18

S úctou a modlitbou za nás Stanislav Kocka

PRÍBEH MODLITBY

Istý bohatý šľachtic z toskánskej Sieny, ktorý nikdy neveril v Božiu existenciu, jedného dňa s miestnym benediktínom uzatvoril stávkku. Tvrdil, že si v ťažkej situácii dokáže poradiť aj sám, bez príčinenia Toho, ktorého si vraj vymysleli ľudia a ktorého volajú Najvyšším... Mních sa len smial. Navrhol tomu pyšnému mužovi, aby sa na päť dní a na päť nocí prezliekol za žobráka a usalašil sa pri mestskej bráne. Potom vraj uvidí, kto je mocnejší – či Boh, alebo človek! „*Ak budeš žobrat, pros o pomoc okoloidúcich,*“ nabádal územčistý chlapík v kutni svojho protivníka v tejto nevšednej stávkke, „*a sám uvidíš, či z toho, čo ti tie dobré duše podhodia, dokážeš zopár dní vyžiť! Svoju dôveru vkladáš do ľudských rúk, kým ja sa spolieham na Pána.*“ Muž zo šľachtického rodu dlho neotáľal a privolil.

Dohodli sa, že rehoľník mu bude neustále nablízku, aby sa na vlastné oči mohol presvedčiť, že ho neoklame a potajomky si so sebou nevezme jedlo na zasýtenie hladného brucha. Spozna rohu mestskej radnice bude pozorovať, ako sa celá situácia vyvíja... Tak sa aj stalo. Boháč sa teda spozna múrov svojho honosného paláca vybral ku bráne, ktorá tvorila vchod do Sieny. Namiesto prepychových šiat si obliekol len staré handry, ktorými si omotal aj chodidlá. Takto sa prostred noci uvelebil na chladnej dlažbe z kameňa a vyčkal, kým nevyšlo slnko.

Mních naňho spozna budovy dozeral. Sám si však do torby nabral chleba a slaniny, aby tu nezomrel od hladu. V karafe mu nechýbala voda. Keď sa požíven mi-

nie, odskočil si do najbližšieho hostinca po novú. V ruke zvieral dve zlatky. Tie mu akiste budú nápomocné.

Luigi, ako sa náš šľachtic volal, začal hneď zrána okoloidúce postavy prosiť, aby mu niečo dali: „*Zlutujte, zmilujte sa nad úbohým vandrákom, čo nemá kam hlavu zložiť! Majte kresťanskú lásku, ľudkovia!*“ – Spočiatku si jeho predstieraný nárek nikto nevšimal. Popri ňom síce prechádzali aj bohatšie mešťanky, čo sa náhlili na trh, alebo v dave ľudí zarezal ženu, ktorá vyzerala ako manželka grófa – honosne odetá, nesúca sa hrdlo ako páv, no tá oňho ani len pohľadom nezavadi-la. Ba akýsi spupný mešťan ho od seba odohnal bičom! – Iba jedna dievčina – pravdepodobne niektorá z mestských slúžok – mu so súcitom do lona hodila kúsok stvrdnutého chleba. Keďže mu po celom dni už naozaj od hladu škvrčalo v žalúdku, s chuťou sa doň pustil. Nemal ho však čím zapíť. A tak opäť prosil o vodu, no márne. Stráže už medzitým beztak začali ťažkú, železom okovanú bránu na noc zatvárať... A benediktín? – Ten sa len spokojne usmieval popod fúzy hütajúc, kedy hlúpy šľachtic príde na to, že bez Boha nič nezmôže.

Takto to šlo zo dva dni. Nakoniec to už Luigi nemohol vydržať a vstanúc na nohy, pobral sa k radničnej budove za mníchom. Od vyčerpania ledva stál. „*Pomôž mi, bratku,*“ zaprosil a len-len že sa priamo pred tým, s ktorým uzatvoril stávkku, nepustil do plaču: „*Mal si pravdu... Ľudia dnes majú srdcia ako vytesané z kameňa. Som hladný aj*

smädný, daj mi jesť aj piť!“ A schmatol batoh, čo jeho priateľovi visel z pleca. Tento mu ho však vytrhol z rúk hovoriac: „*Nieže tak, milý môj Luigi! Zmyslom stávky bolo dokázať ti, že Všemocný koná, ak ho o to človek požiada! Pomodli sa teda teraz, priamo tu pred mojím zrakom, ale maj dušu úprimnú a zlož svoju dôveru do Jeho svätých rúk. On Ťa z tejto mizérie vytrhne!*“ A tak toskánsky boháč pokľakol na kolená, vzopál ruky k nebu a teraz už s nepredstieranou bolesťou volal k Tomu, o ktorom mních povedal, že mu príde na pomoc. Keď skončil, postavil sa. Benediktín mu poradil, aby sa znovu vrátil pod bránu a vyčkal, čo sa bude diať. Volky – nevoľky tak spravil. V kútiku duše sa ešte prihovárал Hospodinovi, aby mu zoslal jedlo a vodu... A stal sa zázrak! Netrvalo dlho, kým sa pred vyčerpaným Sienčanom zjavil statný muž. Nepôsobil dojmom mešťana, ale sedliaka. So sebou mal niekoľko svojich detí, aj ženu a za ohlávkou držal vola, ktorý ťahal voz. Ihneď sa pri Luigim pristavil. Spýtal sa ho, koľko dní už nič nejedol. Keď sa to dozvedel, vzal ho do náručia ako malé dieťa, naložil na svoj povoz a uložil ho na slamu. Tá sa falošnému žobrákovi po tvrdosti kameňov, akú už zo dva dni musel zakúšať, zdala mäkkšia než lány oblakov na oblohe... Okamžite ho v nej premohol tvrdý spánok. Keď sa prebudil, našiel sa v posteli v dome onoho sedliaka. „*Môj príbytok je síce skromný,*“ prihovril sa mu jeho záchranca, keď za ním vošiel do izby, „*ale všetko, čo mám, je i tvoje: tak nás to naučil sám Pán Ježiš Kristus. A hoci sme len chudobnými sedliakmi, Boh sa o nás*

vždy staral. Nikdy sme nemali nadbytok, no ani nám nič nechýbalo... Sláva MU!“ Luigi naňho len hľadela s vytreštenými očami. Mních mal predsa len pravdu! Jediný, koho ruka nie je prikrátka zachraňovať, je Pán Boh! – Ak On neroztvorí srdce, aby svojmu bližnému poskytol pomoc, daromne sa jej niekto bude domáhať vlastnou silou. Veď, hľa – tam pod bránou okolo neho šli mnohí. Aj bohatí. A predsa mu nedali nič. No po jednej jedinej modlitbe sa pri ňom pristavil práve tento štedrý sedliak. Neoplýval hojnosťou. To mu však neprekážalo nasýtiť a napojiť úbohého tuláka! To všetko zariadil Svätý. Teraz to už vedel. A vôbec o tom nepochyboval...

Keď ho sedliacka rodina nachovala, s vďakou sa pobral naspäť do Sieny. Celou cestou pel chválospevy na Toho, ktorý sa mu dal poznať so všetkou Svojou slávou a mocou... Stal sa veriacim mužom! A jeho priateľ – kláštorňý brat – mal z toho azda najväčšiu radosť.

Odvtedy Luigeho postihla veľká premena na ducha. Veľa sa modlieval k Bohu, ktorého len teraz našiel. Ako ľutoval, že sa tak nestalo už dávno! – Ešte však nebolo neskoro na nápravu starého života. Viac ako polovicu majetku rozdal chudobným. Už priveľmi dobre vedel, čo znamená trieť biedu... Všade, kam zavítal, usiloval sa rozdávať lásku. Hocikedy dobrým slovom potešil plačúcich. Bez štipky studu sa verejne priznával k bedárom. Ba často ich hostil pod strechou svojho domu... **ÁNO, AJ TAKÚTO SILU MÔŽE MAŤ MODLITBA!**

Edita Ďurčová

ODKAZY VEDENIA MoS

- 1 Prosíme a vyzývame modlitebníkov za verné a stále príhovory a modlitby za našu cirkev a jej vedenie, aj za farárov, aby stáli pevne v Kristovi a ich život aby bol životom evanjelia.
- 2 Vzhľadom na 2. vlnu šírenia vírusu Covid-19 a tým spôsobeného malého záujmu o naše podujatie sme vo vedení MoS s ťažkým srdcom rozhodli o **zrušení** tohoročného **Biblicko-rekreačného týždňa** a s ním spojenej tohoročnej **konferencii Modlitebného spoločenstva**. Prosme Pána, aby sme ju mohli uskutočniť čoskoro – v jar-nom termíne 2021.
- 3 Prihlášky za členov a zmeny hláste Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS.
- 4 Príspevky (vo výške 7,- € na člena, resp. 4,- € iba za odber časopisu) posielajte zásadne na tento účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov hospodárovi MoS

ECAV – najlepšie mailom (rankovce@ecav.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.

- 5 Prosme Pána za rozšírenie Tesnou bránou, nech denne slúži čo najviacerým na stretávanie s Jeho Slovom.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Krvavé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin